

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

12. ČÍSLO / XIX. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 €

27. BŘEZNA 2011

Z obsahu:

Na postní cestě

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
9. března 2011
- strana 2 -

Mše svatá podle manuálu

Teolog Nicola Bux
vysvětluje, proč se hlavní
starosti Benedikta XVI.
stal „kolaps liturgie“
- strana 4 -

Co může obnovit církev?

Biskup Andreas Laun
- strana 5 -

Ježíšovy vnitřní bolesti

Kamila Battista Varano
- strana 6 -

Budoucnost dětí, dětí budoucnosti

Josef Grabmeier
- strana 7 -

Německý Maxmilian

M. Kolbe

- strana 8 -

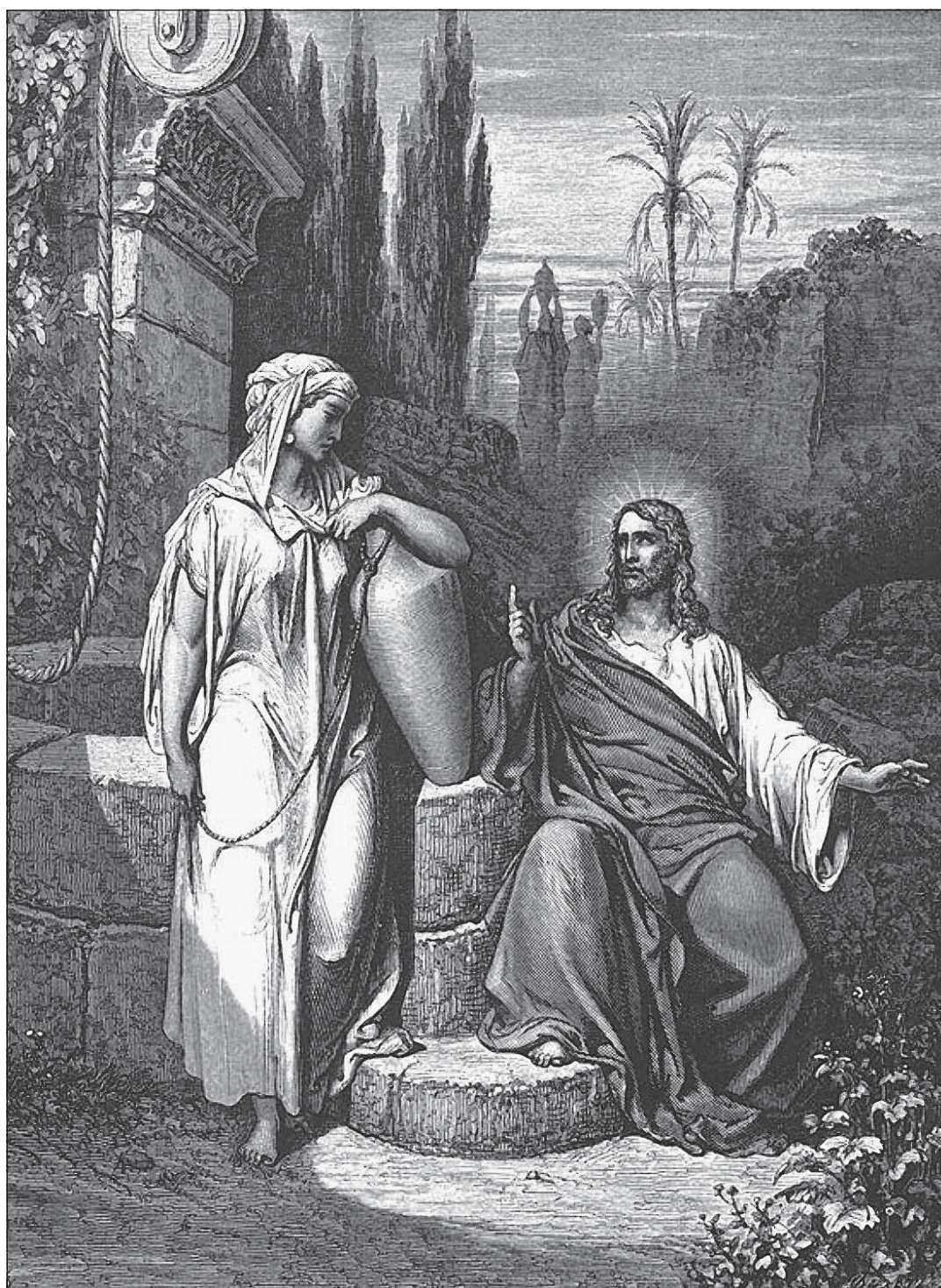
Mučedníci

v katolické církvi

Mons. J. L. Villac
- strana 10 -

Dobrý pastýř – dopisy konvertitů

Příběhy a svědectví těch,
kteří uvěřili a přijali křest
v katolické církvi
- strana 11 -

Naším vstupem do velikonočních oslav bude slavnostní obnova křestního slibu. V přípravě na tuto významnou událost se tedy můžeme spojit s katechumeny. Většina z nás před svým křtem podobnou přípravou neprošla a postní doba je nejlepší příležitostí, abychom v opravdo-

Editorial

vě upřímnosti a úsilí po opravdovosti vyzbrojili co nejlépe svou duši a své srdce na onen přechod Rudým mořem do zaslíbené země Božího synovství. Toto synovství zdaleka neznamena jen nějakou formální adopci, ale skutečné duchovní přivtělení k Bohu. K hlubšímu pochopení nám může posloužit důvěrné sdělení, které Pán učinil k našemu poučení své vyvolené svaté Kamile Battistě Varano (viz str. 6). Toto poznání by námi mělo přímo otřást. Dovídáme se, že Bůh svůj vztah k nám chápe skutečně „v duchu a pravdě“, tedy s veškerou opravdovostí. To, že s ním tvoříme jedno tělo, není nějaká symbolika ani básnická metafora, ale něco stejně reálného, jako je reálné spojení našich údů v našem fyzickém těle. Poznáváme z toho také, jak se mýlíme, když žijeme v představě, jako by Bůh byl od nás někde velmi daleko. Jsme blíže Bohu než sobě, jak říkal svatý Augustin. Spíše než dítěti v náručí matky podobáme se dítěti žijícímu v jejím lůně. To ovšem také znamená, že náš Pán nesleduje naše všechno jednání dobré i špatné odněkud zdáli, ale naše konání se ho bezprostředně dotýká. Sdělení o tom, jakou bolest působí Ježíši hříchem malomocné duše, je současně nepřímou výpovědí o tom, jak nesmírně ho mohou blažit ty, které se těší opravdu dobrému duchovnímu zdraví, protože jejich pokrmem je činit spolu s ním vůli Toho, který ho poslal. Máme tedy v našem obnovovaném katechumenátu o čem přemýšlet.

Ve své poslední katechezi se Benedikt XVI. zmiňuje o tzv. skrutiniích katechumenů jako součásti přípravy na křest. Při takovém skrutiniu byli katechumeni veřejně před shromážděnou cír-

kevní obcí zkoušeni a prokazovali své znalosti a svou připravenost ke křtu, aby jim mohla být svěřena tajemství a poklady církve: Vyznání víry a modlitba Páně. O tajemstvích mluvíme nejen tehdy, když se jedná o těžce pochopitelné a rozumu nedostupné pravdy,

ale označujeme tak rovněž ty skutečnosti, které si

církev vždy žárlivě střežila a udržovala s posvátnou úctou v tajnosti před nevěřícími. Z toho poznáváme, jak vysoce si křesťané cenili svých svatých tajemství. K těmto největším tajemstvím patřila Eucharistie. Těto vrcholné události mše svaté se nemohli účastnit ani katechumeni a byli přítomni jen na té části, které dnes říkáme „bohoslužba slova“, ale dříve se nazývala „mše katechumenů“. Tyto zásady jsou dnes už spíše jen vzpomínkou, ale je otázka, co jsme tím získali.

Skutečnost je taková, že si Svatý otec oprávněně stěžuje na ztrátu posvátna v liturgii. Málo se však zatím mluví o všem tom, co tuto ztrátu způsobuje. Posvátno nevzniká ani se neztrácí samo od sebe, ale souvisí s naší konkrétní praxí, viditelnými projevy úcty ke všemu, co naši úctu právem vyžaduje a zasluhuje. Na požadavek posvátna se musíme dívat jako na závažnou záležitost. Tady se nejedná jen o nějakou okrasu nebo atmosféru, ale o samu podstatu bohoslužby. Jak slyšíme v dnešním evangeliu z úst samotného Pána, Bůh požaduje pravou bohoslužbu v duchu a v pravdě a hledá opravdové ctitele, kteří ho takto ctí. Pohřešované posvátno je ve skutečnosti samotná úcta k Nejvyššímu a Nejsvětějšímu, kterému se v nebi ustavičně klanějí nekonečné zástupy andělů, protože vidí Boha tak, jak je. My ho takto musíme vidět svou vírou. Potřebujeme mít stále před očima Boží velikost, důstojnost a svatost. Ani každodenní důvěrný styk s Bohem nesmí proměnit náš vztah k němu na pouhé kamarádství, které se blíží vztahu rovného s rovným. Takto se k němu nechoval ani jeho vlastní Syn, který nás

Dokončení na str. 13

Na postní cestě

*Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci 9. března 2011*

Drazí braři a setry, v dnešní den poznamenaný přísným znamením popelce vstupujeme do svatopostní doby a zahajujeme duchovní putování, které nás připravuje na důstojnou oslavu velikonočních tajemství. Požehnaný popel vložený na naši hlavu nám připomíná naše postavení jakožto tvorů a zve nás k pokání a k intenzivnímu úsilí o obrácení, abychom stále více následovali Pána.

S Pánem do Jeruzaléma

Půst je cesta, na níž doprovázíme Pána, který stoupá do Jeruzaléma, místa, kde se naplní tajemství jeho umučení, smrti a zmrtvýchvstání; připomíná nám, že křesťanský život je „cesta“, kterou je třeba projít a která nespočívá jen v zachovávaní zákona, ale v samotné osobě Krista, kterého máme potkat, přijmout a následovat. Ježíš totiž říká: *Kdo chce za mnou přijít, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž každý den a následuj mne.* (Lk 9,23) Říká nám tedy, že k tomu, abychom dospěli s ním ke světlu a k radosti zmrtvýchvstání, k vítězství života, lásky a dobra, i my musíme každodenně vzít kříž, jak nás k tomu vybízí *Následování Krista*: „Vezmi tedy svůj kříž a následuj Ježíše; tak vstoupíš do života věčného. On sám tě předešel, když nesl svůj kříž (srov. Jan 19,17) a zemřel pro tebe, abys i ty mohl nést svůj kříž a také toužil být ukřižován. Neboť jestliže zemřeš s ním, s ním také budeš žít. Když se staneš jeho společníkem v utrpení, budeš také jeho společníkem ve slávě.“ (Kniha 2, kap. 12,2) Ve mši svaté o první neděli postní budeme prosit: „Všemohoucí Bože, prosíme tě, ať v postní době hlouběji pronikneme do tajemství Kristova vy-

kupitelského díla a stále opravdověji z něho žijeme.“ (Vstupní modlitba) Je to prosba, s níž se obracíme na Boha, protože víme, že jen On může obrátit naše srdce. A především v liturgii, v účasti na svatých tajemstvích jsme vedeni kráčet stejnou cestou s Pánem; znamená to vstoupit do Ježíšovy školy, znovu procházet událostmi, které vedly ke spáse, ale nejen jako pouhou připomínkou, vzpomínkou na minulé fakta. V liturgických úkonech se Kristus zpřítomňuje skrze působení Ducha Svatého, ony spásné události se zpřítomňují. Existuje jedno klíčové slovo, které se v liturgii často objevuje, aby to vyjádřilo: „dnes“, a je třeba je chápat ve smyslu původním a konkrétním, nikoliv metaforickým. *Dnes* Bůh zjevuje svůj zákon a je na nás, abychom volili mezi dobrem a zlem, mezi životem a smrtí (srov. Dt 30,19); *dnes* se „přiblížilo Boží království. Obráťte se a věřte evangeliu“ (Mk 1,15); *dnes* zemřel Kristus na Kalvárii a vstal z mrtvých; vystoupil na nebesa a sedí po pravici Otce; *dnes* nám dal Ducha Svatého; *dnes* je čas příhodný. Účastnit se liturgie znamená tedy ponořit vlastní život do Kristova tajemství, do jeho trvalé přítomnosti, projít cestou, kterou vstupujeme do jeho smrti a zmrtvýchvstání, abychom měli život.

Velká křestní katecheze

O postních nedělích, zvláště v tomto liturgickém cyklu, jsme vedeni, abychom šli cestou křtu, abychom takřka procházeli cestou katechumenů, těch, kteří se připravují na přijetí křtu, abychom v sobě živilo tento dar, abychom dosáhli toho, že náš život obnoví požadavky a nároky této

Dokončení na str. 12

Pramen života

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Dej mi napít!

Pojď za Pánem k Jakubově studnici. S přispěním Ducha Svatého se můžeš opět přesvědčit, že s naší přirozeností přijal i naše slabosti, aby se nám stal *podobným ve všem kromě hříchu*⁽¹⁾. Dlouhá cesta z Judska do Galileje jej unavila. Chce přestat polední úpal u tohoto pramene. Ale jeho srdce nikdy neodpočívá. Právě se otevírá vstříc bloudícím ovcím.

Ke studnici přichází jedna z dcer znepřáteleného národa a je překvapená přítomností osamocенého poutníka z rodu Davida. Jak se k ní zachová? Ježíš ji oslovuje způsobem, který je schopný bořit přehradu a předsudky: prosí ji pokorně, aby mu prokázala laskavost. Není to účinné vstřícné gesto? Pán tak s oblibou klepe na lidská srdce: žádá tě o maličkost, aby ti pak mohl nabídnout své nekonečné dary. Kéž bys vždy *znala Boží dar a věděla, kdo ti to říká*, abys tyto jeho vstřícné prosby nikdy nepřeslechla! Jak slyšíš z jeho slov, vyhovět Pánu znamená především obdarovat sám sebe.

Jeho dary ovšem daleko překračují vše, co si pod nimi můžeš představit a co od nich očekáváš. Samaritánka zatím myslí pouze na vodu, po které by už nikdy nepocítila žízeň. Pán však sleduje něco mnohem většího: nabízí jí, aby napojila svou duši z jeho bezedných pramenů pravdy, spravedlnosti a čistoty. Ale jeho dary a milosti mohou posloužit jen tomu, kdo je s ochotou přijímá. Překážky, které se tu objevují, mívají nejčastěji své kořeny v oblasti svědomí.

Tato Samaritánka žije v poměru, který neodpovídá ani pravdě, ani spravedlnosti, ani čistotě. Když se to snaží před Pánem zakrýt, vysloví mimoděk pravdu, kterou si nechce přiznat. Zpytovat svědomí neznamená hledat cestičky k sebeospravedlnění, nýbrž podívat se na sebe a na své jednání očima nejspravedlivějšího a nejsvětějšího Pána, před kterým nic není skryto. Před jeho pohledem se nemáš proč skrývat, právě naopak, vždyť je to nejvyšší milosrdný pohled pravdy, který nepřišel slídit, nýbrž uzdravovat.

Palčivé otázky však někdy řešíme tak, že je obcházejíme. I Samaritánka raději rychle obrací pozornost ke sporným otázkám z oblasti víry. Pánova odpověď se nemusí týkat jen Samařských. Myslíš, že o tobě nemůže

platit: *Vy uctíváte, co neznáte?* Známkou pravosti naší víry nespochybívá v tom, jak se nám líbí a jak nám více vyhovuje. Ve skutečnosti to není víra, co nás rozděluje, ale naše vlastní subjektivní názory. Pán ti přichází na pomoc, aby ti ukázal, že pravda není ani na této, ani na jiné naší hoře. Všechny rozpory skončí, jakmile se všichni stanou *opravdovými ctiteli* a budou uctívat nikoliv své oblíbené zvyklosti a lidská podání, ale pravého *Boha v duchu a v pravdě*. Pros Pána, aby ti dal pít plnými doušky ze studnice tohoto poznání.

Ježíš se přece rád dá poznat těm, kdo hledají opravdu jeho samého a nikoliv své uspokojení. Není ti nápadné, že tato Samaritánka pochybné pověsti je ve skutečnosti první, komu se Ježíš osobně představí jako *Mesiáš*? Ona totiž zcela správně právě od něho očekává vyřešení všech rozporů. Projevuje obdivuhodnou ochotu podřídit se tomu, co oznámí Mesiáš. *Bůh si hledá ty, kdo ho takto ctí*. Pokloň se jedinému pravému Spasiteli, který je *Cesta, Pravda a Život*⁽²⁾, a pros jej, aby tě očistil ode všeho, co není jeho, ale pouze tvé.

Jak opravdu upřímná je touha Samaritánky po Mesiáši, poznáváš z toho, jakou radost prožívá z tohoto setkání. Zapomíná na to, proč vlastně přišla ke studnici, a běží všem oznámit radostnou zvěst a už nemá ani zájem zakrývat, že nežila podle pravdy: *Pojďte se podívat! Všechno mi řekl! Není to Mesiáš?* Radost z opravdového setkání s Pánem si není možno nechat jen pro sebe, především však znamená počátek nového života.

Její apoštolská horlivost přináší bohaté plody. Pán z ní učinil nástroj své milosti. Toho, kterého jeho vlastní soukmenovci chtěli shodit ze skály⁽³⁾, prosí tito cizinci, aby u nich zůstal. *A mnoho jich uvěřilo pro jeho slovo*. Nyní vyznávají to, o čem jeho rodáci nechťeli ani slyšet: *Víme, že toto je opravdový Spasitel světa!*

To nechť je pro tebe povzbuzením i varováním. Povzbuzením, že nikdo, ani ten, kdo se ti zdá cizí či nepřátelský, není vyloučen z okruhu Boží slitovnosti a dobroty; nediv se proto, jestliže zjistíš, že Pán a Duch rozmlouvá i s nimi. A varováním, že i těm, kteří se počítají mezi vyvolené, může naopak *zatvrdnout srdce jako v Meribě, jako v Masě na poušti*⁽⁴⁾.

Projev Ježíši ochotu vyslechnout ho se vši pozorností, aby i tobě mohl říct všechno, co není v tobě podle pravdy, spravedlnosti a čistoty. Pros ho, aby se stalo tvou žízní a hla-

Liturgická čtení

1. čtení – Ex 17,3–7

Lid žíznil po vodě a reptal proti Mojžíšovi. Řekli: „Pročpak jsi nás vyvedl z Egypta? Abys zahubil nás, naše děti a náš dobytek žízni?“ Mojžíš volal k Hospodinu: „Co mám dělat s tímto lidem? Ještě trochu a ukamenuji mě!“ Hospodin řekl Mojžíšovi: „Vydí před lid v doprovodu několika starců z Izraele, vezmi si do ruky hůl, kterou jsi udeřil do Nilu, a jdi! Hle, já tam budu stát před tebou na Chorebu, udeříš do skály, vytryskne z ní voda a lid se napije.“ Mojžíš tak udělal před očima izraelských starců. Nazval pak jméno toho místa Massa a Meriba kvůli hádce izraelských synů a kvůli tomu, že pokoušeli Hospodina tím, že říkali: „Je Hospodin uprostřed nás, nebo ne?“

2. čtení – Řím 5,1–2,5–8

Jestliže jsme ospravedlněni na základě víry, žijeme v pokoji s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista. Skrze něho totiž máme vírou přístup k této milosti a pevně v ní stojíme. Naše chlouba je také v tom, že máme naději dosáhnout slávy u Boha. Naděje však nekla-me, protože Boží láska je nám vylita do srdce skrze Ducha Svatého, který nám byl dán. Kristus přece v ten čas, když jsme ještě byli slabí, zemřel za bezbožníky. Vždyť sotva kdo položí život za spravedlivého – možná, že se někdo odhodlá umřít za toho, kdo je mu milý. Ale Bůh dokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus umřel za nás, když jsme ještě byli hříšníky.

Evangelium – Jan 4,5–42

Ježíš přišel k samařskému městu zvanému Sychar, blízko pole, které kdysi odkázal Jakub svému synu Josefovi. Tam byla Jakubova studna. Ježíš, unavený chůzí, posadil se – tak jak byl – u té studny. Bylo kolem poledne. Tu přišla jedna samařská žena navázat vodu. Ježíš jí řekl: „Dej mi napít.“ – Jeho učedníci totiž

Dokončení na str. 9

dem činit vůli toho, který tě posílá, abys konal jeho dílo. Pozvedni oči, rozhlédni se kolem sebe: *Pole již zbělela ke žni!* Je čas nastoupit pilně do práce, ale počítat s tím, že někdo jiný rozsával a někdo jiný sklízí. Rozsévá Duch Boží a jeho nezasloužená milost, tak jak jsi to viděl v městě Sycharu.

Má duše, *jásej Hospodinu a oslavuj Skálu své spásy!*⁽⁵⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Žid 4,15; ⁽²⁾ srov. Jan 14,6;

⁽³⁾ srov. Lk 4,29; ⁽⁴⁾ resp. žalm 95;

⁽⁵⁾ srov. resp. žalm 95

Mše svatá podle manuálu

Teolog Nicola Bux vysvětluje, proč se hlavní starostí Benedikta XVI. stal „kolaps liturgie“ a proč k obnově formy kultu směřuje diskutované *motu proprio* o latinské liturgii.

„Současná úroveň liturgie brání věřícím, aby znovu prožili zážitek emauzských učedníků: *Oči se jim otevřely a oni ho poznali.*“ Tím je vysvětleno, o čem je řeč, když se hovoří o špatné liturgii. Citát je z *Redemptionis sacramentum* Jana Pavla II.

Už je jen málo těch, kteří popírají, že na pole liturgie místo oficiálního dokumentu II. vatikánského koncilu vtrhl zcela neoprávně „duch koncilu“. Dva příklady za všechny: byl odstraněn gregoriánský chorál a latina, jejichž užívání bylo v dokumentu Koncilu označeno jako nejdůležitější „doporučení“. „Jak se to mohlo stát?“ ptají se mnozí. Je to otázka, kterou je třeba ještě vysvětlit.

Skutečnost je taková: Pavel VI. jmenoval Concilium ad exsequendam Constitutionem de Sacra Liturgia, Radu k realizaci konstituce Sacrosanctum Concilium. Realizace dopadla tak, že při srovnání textu a konkrétních aplikací zjišťujeme značné rozdíly. V odstavci 116 stojí: *Církev považuje gregoriánský chorál za vlastní zpěv římské liturgie. Patří mu tedy při liturgických úkonech čelné místo.*

Znamená to, že gregoriánský chorál tvoří s římským ritem jednotu. Vyloučit tento zpěv znamená totéž jako stáhnout někomu kůži ze zad. A to se skutečně stalo. Jako důvod se uvádí, že by to nikdo neuměl. Ale to není pravda. Je řada zpěvů, které lidé umějí zpívat. Proč by mělo být nutné, aby zpěv byl jen v mateřské řeči?

Jedna církev na celém světě

Životopisci uvádějí shodně, jaký vliv má katolicismus na konvertity, jako jsou bl. kardinál Newman, Benson a Chesterton, právě pro univerzalizmus latin-

ské liturgie, který i dnes hraje významnou roli, proč anglikáni buší na vrata římské církve.

S gregoriánským zpěvem zmizela i latina. A Sacrosanctum concilium říká v čl. 36 výslovně: *Užívání latinského jazyka ať je zachováno v latinských obřadech.* „Přeložit čtení do mateřského jazyka je třeba chápat jako dobrou věc,“ říká Bux. Ale papež dodává, že přítomnost latinských prvků by napomohla dát obřadu univerzální dimenzi, takže ve všech částech světa je pak možno říct: Jsem ve stejné církvi. Měla by se vrátit do orace a eucharistické modlitby. Pavel VI. mezi jiným stanovil, že misály s textem v mateřštině mají být dvojjazyčné, mají tedy obsahovat i latinský text, aby

ván ze své úrovně a převeden do kategorií viditelnosti a pochopitelnosti.“ A dále: „Jedná se o kult konaný z vlastní autority (...), svátek, který si dělá samo společenství: tak oslavuje jen samo sebe.“ „Od klanění Bohu se přechází ke konání, ve kterém se společenství točí samo kolem sebe: jí, pije a baví se.“

Domino efekt

„Karikatura božského se projevuje i v sakrálním umění. Na některé moderní kostely je hrůza pomyslet. Úpadek se projevuje i v provozované hudbě, podobně jako když Izraelité zpívali a tančili kolem zlatého telete po způsobu pohanů.“ Ve své vlastní autobiografii (*La mia vita*) prohlašuje Ratzinger slav-

„Jsem přesvědčen, že krize církve, ve které se ocitáme, závisí z velké části na úpadku liturgie.“ (Josef Ratzinger)

se kdykoliv mohlo přejít k latině a aby kněží nebyli tak náchylní měnit překlad podle vlastních nápadů. Ale nikdo papežova příkazu neuposlechl. V úvodu k Duchu liturgie napsal kardinál Ratzinger: „Zdánlivě to vypadá, jako by všechno bylo v pořádku a obřad probíhal podle předpisů. A ve skutečnosti došlo k modloslužbě. (...) Bůh je degrado-

nostně: „Jsem přesvědčen, že krize církve, ve které se ocitáme, závisí z velké části na úpadku liturgie.“

„Když navštívíte deset nedělí po sobě různé farnosti, jste svědky deseti různých liturgií. Jestliže „katolický“ znamená „univerzální“, pak tu zřejmě něco nesouhlasí. V encyklice *Ecclesia de Eucharistia* stojí jas-

ně: *Liturgie není soukromé vlastnictví nikoho, ani celebranta, ani společenství.*

Don Bux odpovídá: „Minulý týden jsem byl v Paříži. Na požádání jsem sloužil mši svatou v tradičním římské ritu. Kostel byl zcela plný mladých lidí. Farář od svaté Klotildy mi řekl, že u nich se celebruje bez problému v obou ritech. Jak si přeje náš milovaný papež, máme se osvobodit od zhoubného protikladu mezi starým a novým ritem. Slavit v jednom i druhém ritu znamená praktikovat kontinuitu církve.“

Je mnoho těch, kteří by chtěli motu proprio bojkotovat. Příklad za všechny: Biskup Lucia Brandolini řekl novinářům, že zprávu o povolení tradičního ritu oplakal jako „den smutku“. Ve skutečnosti je to den velkého kroku vpřed v ekumenismu: Moskevský patriarcha Alexej II. naopak prohlásil: „Papež udělal správný krok. Všechno to znamená znovu nabytí tradice, která sblíží křesťany mezi sebou.“

Jak řekl Bux, mezi mladými křesťany vzniklo hnutí pro starý ritus, které stále sílí. „Mnozí mladí se neptají po novém či starém, ale hledají to, kde nacházejí posvátno. A to je důvod úspěchu gregoriánské mše. To je rys nikoliv ideologický, ale ryze duchovní. Je to paradoxní situace. Nový ritus měl přitahovat mládež, ale ona se necítí přitahována. Právě v tradiční mši nacházejí způsob, jak se klanět Pánu. Liturgie, která nestaví na první místo Pána, je fikce. Když kněz recituje eucharistickou modlitbu, která je vrcholem mše svaté, a rozhlíží se přitom po lidech, místo aby upřel zrak na kříž, je každému jasné, že není ve spojení s Pánem, protože k němu není ani obrácen. A má to své důsledky: i věřící jsou roztržiti a nikoliv vedeni ke spoluúčasti. „Tam, kde není rozhodující pohled upřený na Boha, všechno ztrácí svou správnou orientaci,“ píše Benedikt XVI.

„Vzhůru srdce, máme je u Pána,“ říkáme, ale neděláme to.

Teolog Nicola Bux s papežem Benediktem XVI.

Kdyby se kněz díval na kříž nebo na svatostánek, bylo by to pro věřící významné znamení. Tam, kde to už nejde kvůli architektonickým úpravám, při kterých se bouraly vzácné staré oltáře, je třeba alespoň vrátit kříž do středu oltáře před kněze, tak jak to dělá Benedikt XVI.

Tajemství společenství církve nevzniká tím, že se kněz dívá na lid, nýbrž tím, že všichni se obracují k Bohu.

A je tu také mlčenlivá lekce Benedikta XVI., který podává sváté přijímání do úst věřících, kteří jsou na kolenou. Podávání na ruku byl dočasný indult, který se bohužel stal pravidlem. Don Bux dodává: „Dnes se stal i svatostánek „znaméním konfliktu“. Je zcela pochopitelné, že když není svatostánek ve středu, ztrácí se samotný střed.“ Proto P. Bux radí kněžím: „Vraťte do centra místo svého sedadla svatostánek, a lidem se vrátí víra v Nejsvětější svátost a my kněží se budeme dívat na Pána, kterému vrátíme to místo, jaké mu náleží.“

Annibale Bugnini, nesporný protagonista liturgické reformy, prohlásil kdysi s klidem v L'Osservatore Romano: „Musíme odstranit z našich katolických modliteb a z katolické liturgie všechno, co může vrhat stín na úhelný kámen naší vzájemnosti s našimi odloučenými bratry protestanty.“ To je jeden z důvodů situace, ve které se dnes nachází liturgie a kterou Benedikt XVI. nazval „deformací na hranici únosnosti“. Jak dosvědčil kardinál Ferdinando Antonielli, Bugnini byl fac totum v Conciliu a svou roli sehrálo také šest protestantských expertů, kteří měli mnohem vyšší funkci než jen pouhých pozorovatelů. Je třeba publikovat zápisy sekretáře Annibala Bugniniho k lepšímu pochopení toho, co se vlastně při pokoncilní liturgické reformě stalo.

Pramen: http://www.cantualeantonianum.com/2010/12/intervista-manifesto-di-don-nicola-bux_21.html

Překlad -lš-

Co může obnovit církev?

„Nestarejte se, na co byste mohli nalákat lidi. Když půjdete za Ježíšem, lidé půjdou za vámi.“ Tato slova napsal člověk, který ví, co píše: biskup Thuan, který strávil 13 let ve vietnamských komunistických vězeních a prožil zde něco nepředstavitelného! A přece se mu podařilo učinit ze svých hlídačů přátele a některé z nich dokonce obrátit.

Pastorační programy a projekty

My ve střední Evropě pořádáme pastorační konference, máme katedry pastorální teologie na univerzitách, diskutujeme o pastoračních prostředcích a cestách, ale naše pokusy se nějak neujímají. Má Thuanův citát sloužit jen k tomu, aby probudil zlé svědomí u těch, kteří v pastorační práci, a odradit je od další námahy?

Jistě, něčeho z toho bychom mohli zanechat. Neboť každý, kdo pracuje v církevním „podniku“, ví, kolik je tu marných, a někdy dokonce kontraproduktivních akcí. Pravda je také, že mnoho lidí přichází k víře a do církve mimo pastorační „návnady“ na základě zvláštní události, setkání nebo knihy. Jsou tedy pastorační plánování a práce zbytečné a měla by je nahradit jen zbožnost? Jistě ne, i kardinál Thuan plánoval

a pracoval, nechtěl se o pastoračním plánování a projektech vyjádřit špatně.

Ale v jeho citované větě je nepochybně velká pravda. Pastorační programy, které nejsou naplněny duchem následování, lásky, poslušnosti vůči církvi a papeži, jistě zůstanou neplodné. Je-li tomu tak, staví kardinál slova před svědomí lidí v pastorační závažnou otázku.

Kořeny nedostatku povolání

Tyto myšlenky přece jen neodhalují celou pravdu. Nedostatek kněžských a řeholních povolání není jen důsledkem neochoty následovat Krista, ale také dramatického poklesu porodnosti. Lidi, kteří se nenarodili, nemůže povolání ani všemohoucí Bůh. A je tu ještě něco více, a to platí nejen pro kleriky a řeholníky: existuje odpírání sluchu, tvrdost srdce, kterou nelze svádět na nedostatek zbožnosti Božích poslů. „Když vás v některém domě nebo městě nepřijmou a nechtějí slyšet vaše slovo, odejděte a setřeste i prach ze své obuvi. Amen, pravím vám, Sodomě a Gomoře bude v den soudu lehčeji než tomu městu.“ (Mt 10,14) Toto není výčitka na adresu učedníků. Kdyby neexistovala taková „zatvrzelost cílové skupiny“ bez zavinění poslů, ani Ježíš by nebyl ukřižován. Nemůžeme přece tvrdit, že

Ježíš nebyl „dost zbožný“ nebo byl pastoračně nešikovný, a proto ztroskotal.

Můžeme však také říct: Evropa i přes své temné stíny má velkou milost v křesťanské tradici s velkými světcí. Zvláště v poslední době byli církvi darováni velcí papežové a světcí, ale to Evropu neobrátilo, nýbrž naopak: přes toto světlo a přes peklo nacismu a komunismu se stále více odvrací od Boha. Evropa vyjadřuje své trojnásobné Ne k životu: skrze potraty, skrze antikoncepci a skrze homosexualitu. A tak jde tato velká a nádherná Evropa cestou sebevraždy.

Úkol „štábů“ pro novou evangelizaci Evropy

Papež Benedikt sice ustavil vlastní „štáby“ pro novou evangelizaci Evropy, jejich úkolem musí být především myslet na evangelizaci muslimů. Ale nikdo není schopen říct, a neví to ani papež, jak se budou dějiny dále vyvíjet. Jediný požadavek, který nesporně zůstává, je tento: Jestliže skrze vnější události anebo skrze misijní aktivity bude docházet k obrácení, pak jen proto, že všichni křesťané, nejen klérus, se budou řídit podle slov kardinála Thua. Zatvrzelost srdce může změnit jen milost a naslouchat začnou jen lidé, kteří pocítí žízeň po Bohu ve své duši a nebudou se utápět v drogách současné civilizace. Ti, kteří jsou činní v misijní a pastorační činnosti, musí se stále ohlížet po lidech, o kterých říká Žalmista: *Jako touží jelen po svěží vodě, tak touží po tobě má duše, Bože. Má duše touží po Bohu, po živém Bohu.* (Ž 42,2) Snad by lidé měli chování zvířat nejen pozorovat a filmovat, ale také chápat jako pomoc, aby lépe porozuměli hnutím ve svém srdci: jejich duše touží po živém Bohu, který na ně čeká a chce jim ukázat cestu k životu.

Kirche heute 3/2011
Překlad -lš-

PROTIPAPEŽSKÉ MDŽ V INNSBRUCKU

V Innsbrucku vydalo Katolické ženské hnutí v předvečer MDŽ manifest, ve kterém žádá zrovnoprávnění pohlaví v náboženství a především v katolické církvi a rovný přístup ke všem úřadům pro muže i ženy. Takový postulát zahrnuje de facto svěcení žen.

POPULARITA MRAVNÍ ČISTOTY NA VZESTUPU

Nová studie v USA Centers for Disease Control and Prevention's a National Center for Health Statistics konstatuje, že panenství a panictví získává opět na popularitě. Mezi muži ve věku 15–24 let vzrostl počet těch, kteří zatím nepěsťují pohlavní styky, z 22 % v roce 2002 na 27 % v roce 2008. U žen je tento vzestup ještě vyšší a dosahuje 29 %.

Kath-net

Ježíšovy vnitřní bolesti

Nejznámější dílo sv. Kamily Battisty Varano, ve kterém zachycuje svá vidění vnitřního Ježíšova utrpení. Z pokory a touhy zůstat skryta, popisuje tyto své mimořádné mystické zážitky, jako by je znala z vyprávění jiné sestry.

Toto jsou zbožné myšlenky o vnitřních bolestech Ježíše Krista, které svěřil ze svého milosrdenství a milosti jedné zbožné služebnici našeho řádu svaté Kláry, a ona z Boží vůle je sdělila mně. Ve prospěch duší je nyní zveřejňuji.

Byla to duše, která velmi toužila sytit se hořkým pokrmem umučení milovaného Ježíše a on ji zázračným způsobem svou milostí uvedl do hořkého oceánu vnitřních bolestí svého milujícího Srdce. Mnoho let prosila Boha, aby ji ponořil do moře svých vnitřních bolestí a učinil ji hodnou uvést ji do tohoto moře nejen jednou, ale mnohokrát a mimořádným způsobem, aby tak byla nucena říct: „Stačí, Pane, už to nemohu snést, taková muka.“

První bolest, kterou nesl Ježíš ve svém srdci, je bolest pro všechny zatracené.

Ta sestra řekla: „Pověz mi, jaké byly ty největší, které jsi nosil ve svém Srdci.“

Ježíš řekl: „Tak velká byla moje bolest, jak velká byla moje láska ke každému tvorů. Věz, dceruško, že ty bolesti byly nesčetné, protože je nesčetný počet duší, mých údů, které se ode mne oddělily smrtelným hříchem. Každá duše se totiž ode mne, své Hlavy, odděluje tolikrát, kolikrát se dopouští smrtelného hříchu. To byla jedna z nejkrutějších bolestí, jaké jsem cítil ve svém Srdci: sápaní mých údů.“

Pomysli, jak trpí ten, komu přiváží provaz na údy a trhá ji z jeho těla. A teď si představ moje utrpení pro tolik údů, které tolikrát hřeší smrtelným hříchem. Vytržení duchovního údu je mnohem bolestivější než

fyzického údu, protože každá duše je mnohem cennější než tělesný úd. Nemůžeš pochopit ani ty, ani žádná jiná osoba, oč je cennější duše než tělo, jen já znám vznešenost duše a ubohost těla, protože jen já jsem stvořil jedno i druhé. Proto ani ty, ani nikdo jiný nemůže pochopit moje nejkrutější utrpení.

A nyní mluvím jen o zavržených. Jelikož způsob hříchů je rozdílně závažný, proto i moje muka jsou větší nebo menší. Na tom závisí kvantita a i kvalita bolesti.

Protože jsem viděl, že jejich zvrácená vůle je věčná, tak také trest pro ně určený je věčný, v pekle mají duše větší nebo menší muka podle toho, jak četné byly jejich hříchy a jak byly závažné.

Utrpení, které mě trýznilo, vyplývalo z toho, že jsem viděl, že tyto duše ze mne vytržené se již nikdy, nikdy nespojí svou Hlavou. To největší utrpení, které trápí tyto duše věčně, je právě ono »nikdy, nikdy«, které je trápí a bude trápit.

Právě toto »nikdy, nikdy« mě trýznilo, protože já jsem si zvolil vytrpět znovu všechno ne jednou, ale nekonečněkrát, aby se alespoň jedna duše mohla spojit s živými údy a být vyvolena k věčnému životu, jenž vychází ze mne, který dávám život všemu, co žije. Uvaž, jak je mi drahá každá duše, když pro její spojení se mnou jsem ochoten vytrpět nekonečné množství utrpení. Ale právě ono »nikdy, nikdy« pro moji spravedlnost sužuje tyto duše, které by přijaly mnohem větší muka, jen aby mohly mít naději, že se jednou spojí se mnou, svou Hlavou. Jak různá byla kvalita a kvantita bolesti, kterou způsobily

Bartolomé Esteban Murillo:
Ukřižování

mně, když se ze mne vytrhly, takový je trest mé spravedlnosti, který odpovídá typu a množství hříchů. A moje spravedlnost vyžaduje ono »nikdy, nikdy« a trápí je věčným trestem. Pomysli tedy, jaké utrpení jsem zakoušel pro tyto duše až do své smrti. Vědomí, že to byly moje vlastní živé údy, mi působilo nepředstavitelná muka vidět je v tlamě pekelných duchů a kořistí nesčetných muk. To je tedy moje vnitřní bolest, kterou jsem zakoušel pro zavržené.“

Druhá bolest, kterou Ježíš nesl ve svém Srdci, je bolest pro všechny vyvolené údy.

„Bolest, kterou jsem zakoušel pro zavržené, se lišila od té, kterou jsem zakoušel pro vyvolené, a to v tomto: Za odsouzené, kteří jsou mrtvými údy, jsem již necítil bolest, kterou nyní trpí, protože jsou to mrtvé údy. Ale s vyvolenými jsem cítil všechno jejich utrpení a hořkost v životě i po smrti, všechna trápení v pokoušeních, všechny bolesti nemocných, všechno jejich pronásledování, pomluvy a vyhnanství. Zkrátka, zakoušel a pociťoval jsem jasně to nejmenší i největší utrpení během jejich života tak, jako bys je zakoušela a cítila ty, kdyby ti zraňovali oko, ruku, nohu, nebo kterýkoliv tvůj úd tvého těla.“

Pomysli, kolik to bylo mučedníků, kolik různých tortur musel

podstoupit každý z nich a jaká byla muka tolika jiných mých vyvolených údů a jak různá byla ta trápení. Představ si, kdybys měla tisíc očí, tisíc rukou a tisíc nohou a na každém údu bys zakoušela různá muka, která by současně vyvolávala jedinou pronikavou bolest, nepokládala bys to za rafinovaný trest?

Ale mých údů, moje dcero, nebylo jen tisíce a miliony, bylo jich nekonečně mnoho. A ani různosti těchto muk nebylo tisíce, nýbrž byly nesčetné, protože tolik bylo utrpení mých světců, mučedníků, panen a vyznavačů a všech ostatních vyvolených.

Ostatně tak jako není pro tebe možné, abys pochopila, jak rozličné jsou formy blaženosti, slávy a odměn připravených v ráji pro spravedlivé a vyvolené, tak moje spravedlnost vyžaduje, aby těmto utrpením odpovídaly slávy a odměny; ale já jsem zakoušel různost a množství trápení, které zakoušeli moji vyvolení po smrti v očistci z důvodu svých hříchů, tak jak si je zasloužili. Protože to nebyly údy ode mě odtržené a odloučené jako u zavržených, nýbrž byly to živé údy, které žily ve mně, v Duchu života a které předcházela moje milost a moje požehnání. Necítil jsem tedy muka, která zakoušejí zavržení, ale u vyvolených jsem zakoušel to, co musejí snášet v očistci. Tak jako bys pociťovala krutou bolest, kdyby ti někdo zlomil ruku, strčil ji do ohně, nebo ji kousal pes, tak jsem zakoušel v sobě i všechny bolesti, které zakoušely v očistci duše spojené se mnou jako živé údy se svou Hlavou.“

Můj Bože, způsobila jsem ti nekonečné bolesti, ať už zavržená, nebo spasená. Nevěděla jsem, že tě hřích tak uráží, jinak bych tě neurazila ani lehkým hříchem. Ale ve skutečnosti bych se chovala ještě hůře, kdyby mě nezdržovala tvoje milosrdná ruka.

(Pokračování)

Překlad -lš-

CO ROZUMÍ AMERICKÁ UČITELKA POD POJMEM VŠEZAHRNUJÍCÍ SEXUÁLNÍ VÝCHOVY

New York (kat-net): Zástupkyně největšího sdružení učitelů USA (National Education Association, NEA) Diana Schneiderová se vyslovila pro všezahrnující sexuální výchovu na školách, která podporuje také homosexuální aktivitu: „Orální sex, masturbace a orgasmy musí být zařazeny do sexuální výchovy. Sexuální výchova by byla protimluv, kdyby mluvila a bazírovala na abstinenci.“

S tímto požadavkem vystoupila na shromáždění Komise OSN o stavu žen (Commission on the Status of Women, CSW) ve dnech 22. února až 4. března v New Yorku. Podle vyjádření Diany Schneiderové je „všezahrnující sexuální výchova jedinou cestou, jak bojovat proti heterosexismu a odporu ke gender ideologii. Kdo je proti homosexualitě, vězí v binárním boxu, který propagují rodina a náboženství.“

Výbor, který ustavil Populační fond OSN, odhlasoval všezahrnující sexuální výchovu jako nástroj proti gender-odpůrcům a jako klíč k dosažení vývojových cílů milénia.

Na jednání byly představeny také hlavní zásady UNESCO k sexuální výchově a od Planet Parenthood sponzorované Curriculum. Oba tyto materiály požadují svobodný přístup k sexualitě, přijetí masturbace, výchovu malých dětí grafickými sexuálními materiály. S touto výchovou se má co nejdříve začít na všech školách.

Překlad -lš-

NEOBVYKLÝ TREST

V italském městě Mestre se dva mladiství ve věku 15 a 16 let dopustili krádeže. Soudce jim vyměřil tento trest: Mládenčí se musí nejméně jeden rok každou neděli účastnit mše svaté. Musí vykonávat dobrovolné práce, mít dobrý prospěch ve škole a omluvit se poškozeným.

Kath-net

Budoucnost dětí, děti budoucnosti

„Děti jsou naše budoucnost!“ – „Děti jsou nejlepší kapitál!“ – „Investice do dětí se vyplatí!“ Často slyšíme takové a podobné věty, které vůbec neodpovídají důstojnosti našich potomků a činí z nich prostředek k hmotnému zajištění budoucnosti. Kdo takové věty vyslovuje, nemá na mysli budoucnost dětí, ale jen svou vlastní. Budoucnost samotných dětí je dnes po mravní, duchovní a duševní stránce vysloveně temná.

Budoucnost dětí bez Boha je ztracena. Budou tyto děti vůbec znát Boha Stvořitele, Vykupitele a Soudce, Boha, který se vtělil a žil mezi námi?

Mnoho prognóz o Evropě bez křesťanství představuje ty nejhorší perspektivy.

Ve světle těchto skutečností vystupuje do popředí, že politika rodin není vůbec okrajové téma. Boj o rodinu, její základ a podstatu, její budoucí podobu, její podporu se stále více vzdaluje v pojetí širokých mas od křesťanské víry a ideálů křesťanské výchovy.

Vzpomeňme na působivou scénu z Markova evangelia, kdy rodiče přinášeli k Ježíši své děti, aby jim požehnal. Pokud dnes přinášejí děti rodiče k Ježíši, tak je to nejčastěji jednorázově při křtu. Tím ovšem jejich křesťanská výchova není zajištěna.

Tuto cestu s dětmi k Ježíši by rodiče a kmotři měli vykonávat v podstatě každý den. Musí jim stále znovu přinášet jeho poselství, svědčit o něm, hovořit o Bohu otevřeně, učit je modlitbě, smyslu a kráse modlitby. A především všechny aspekty víry předkládat také svým ži-

votem a prohlubovat je. Jen tak se může stát křesťanská výchova věrohodnou.

I na další cestě je na rodičích a kmotrech, aby radostnou a velkorysou výchovou dávali dětem zakoušet krásu víry i v době, kdy děti mají sklon ji odmítat a narážejí na nepochopení a pohrdání světa a jsou předmětem výsměchu pro fundamentalismus. Zde je právě potřebná hluboká důvě-

Ježíš nám staví děti před oči jako vzory, protože se musíme od nich učit tomu, co sami potřebujeme pro svou víru: přirozené důvěře dětí, abychom i my byli Božími dětmi, které důvěřují svému Otci. Ve svém životě víry potřebujeme učit se od dětí radostnému nadšení a úžasu. Je v zájmu našich dětí, aby náš život víry nenesl známky nudné rutiny a všednosti.

ra v Boha, věrná a vytrvalá modlitba a další prohlubování tajemství víry a nauky církve. Jen tak mohou rodiče vzdorovat protikřesťanskému proudu v dnešní západní společnosti.

Když nám evangelium vypráví, jak učedníci bránili dětem v přístupu k Ježíši, můžeme to chápat jako obraz skutečnosti, kdy pastýři a učitelé nevedou děti k Ježíši, ale vykládají jim své vlastní evangelium. Jak často se vyčerpává svátostná katecheze ve farnostech v povrchním aktivismu! Kolik dětí nezná ani základní modlitby a obsah vyznání víry, podstatu mše svaté! Kolikrát se výuka náboženství mění v řeči o sociálních otázkách, a dokonce i v kritiku církve!

V napomenutí, které dal Ježíš svým učedníkům, je obsažena hluboká nauka: Nechte malíčky přijít ke mně a nebraňte jim. Takovým jako oni patří nebeské království.

Ježíš děti k sobě zavolal a žehnal jim. I nás volá, abychom dětem žehnali každý den, svolávali na ně Boží ochranu s vědomím, že jen s Božím požehnáním se může utvářet budoucnost v Kristově duchu.

Všichni získáváme pravou budoucnost jen z hluboké víry v Boha a z odvážné připravenosti být jeho svědky. Křesťané přijímají Boží požehnání a předávají je dále. Jedním z výrazných rysů křesťanského obřadu je chvíle, kdy rodiče nebo kmotři zapalují křesťanské svíce od velikonoční svíce a kněz pronáší slova:

„Přijmi světlo Kristovo. Milí rodiče a kmotři! Vám je toto světlo svěřeno. Kristus, Světlo světa, osvětlil vaše dítě. Má žít jako dítě světla, osvědčovat se ve víře a kráčet vstříc Pánu a svatým, až přijde ve slávě.“

*-sks- 4/2011
Překlad -lš-*

Německý Maxmilian M. Kolbe

P. Engelmar Hubert Unzeitig

P. Engelmar Hubert Unzeitig byl řádový kněz kongregace mariannhillských misionářů (CMM). Narodil se 1. března 1911 v Greifendorfu (dnes Hradec nad Svitavou) a tři dny nato byl pokřtěn na jméno Hubert. Jeho rodiče obhospodařovali malé zemědělství. Jeho otec zemřel již r. 1916 v Simbirsku na Volze jako ruský zajatec. Své dětství v prostém domácím prostředí popisuje P. Hubert v životopisu, který napsal ve svých 17 letech.

Greifendorf v zimě

Píše: „Narodil jsem se v Greifendorfu v krásné svitavské krajině. Rodiče byli prostí zemědělci, kteří se přistěhovali z okolí. Zde získali malou usedlost, kterou moje matka dodnes vlastní (psáno 1928). Své mládí jsem prožil v otcovském domě spolu se svými čtyřmi sestrami (bratr zemřel již v prvním roce života) a bydlel jsem zde i později během školní docházky. Moji rodiče zde prožili devět let krásného manželství, až propukla krvavá první světová válka s těžkými následky, protože otec musel již s prvními narukovat proti ruskému nepříteli. Tam byl brzy zajat, zavlčen daleko do Simbirsku na Volze, kde onemocněl a 14. ledna 1916 zemřel na tyfus. Když nám byla doručena zpráva o jeho smrti, byla moje matka zcela bezradná, protože my děti jsme byly ještě všechny školou povinné. Musela tedy hospodařit se zcela cizími lidmi. Letos má moje sestra již 14 let, a tak sdílíme práci a starosti s matkou.“

Rodina Unzeitigů byla hluboce náboženská. Po ztrátě manže-

la převzala matka i náboženskou výchovu svých dětí. Hubert jako devítiletý přistoupil 16. května 1920 k prvnímu svatému přijímání. 26. září 1921 přijal ve Svitavách od biskupa Karla Wisnara svátost biřmování. Jeho sestra Marie (řeholní jméno Huberta) vzpomíná:

„Náš rodný dům byl velmi nábožný. Matka se mnoho modlila. V neděli dopoledne jsme šli všichni na mši, odpoledne na pobožnost s požehnáním. Hubert chodil velmi rád s námi. Pokládali jsme ho za velice zbožného mladíka.“

Jako děti jsme chodili na mši svatou každý den. Někdy jsme chodili k redemptoristům do Čtyřiceti Lánů, bylo to asi půl hodiny cesty. Kostel v Greifendorfu byl vždy plný.“

Primiční fotografie z 15. srpna 1939

Čtyřicet Lánů - historická fotografie

P. Engelmar Hubert Unzeitig

Obecnou školu navštěvoval Hubert od září 1917 do června 1925. Během války panoval hlad. Hubert se vyznačoval velkou zbožností a nesmírnou píli. Po skončení školní docházky pracoval u sedláka Augusta Janka ve Vřesicích a zlepšil tam svou češtinu. I když byl sotva patnáctiletý, musel pracovat velmi tvrdě a nosil těžká břemena. Po roce se vrátil domů a pomáhal sestrám na statku. Setra Huberta vzpomíná:

„Na statku musel pracovat velmi těžce, ale často se ponořil do četby knih. Byla to již dříve jeho záliba. Půjčoval si knihy z Katolického spolku. Když se vrátil z Vřesic, koupila mu matka kolo. Tak mohl v neděli objíždět okolí. Ale jinak seděl ve svých knihách. Naše matka

mluvila velmi dobře česky. V neděli odpoledne jsme chodili k babičce do Pomezí. Babička nám četla z mariannhillského časopisu. Posílali nám ho z Rakouska. To probudilo později povolání mého bratra.“

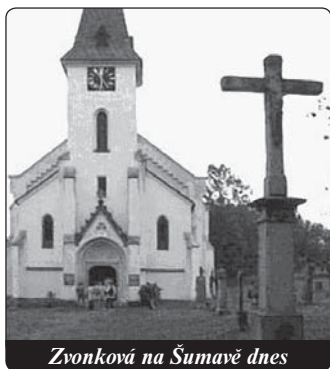
Díky misijnímu časopisu mariannhillských misionářů dozrálo v Hubertovi rozhodnutí stát se misionářem. Mluvil o tom s matkou, která jen stěží svolila, protože to byl jediný mužský potomek na usedlosti. Hubert napsal misionářům do Reimlingenu a prosil o přijetí do řádu. Píše o tom:

„Cítil jsem velkou touhu vstoupit do služeb Krista a zachraňovat lidské duše. Díky misijnímu časopisu a kalendáři, které mě upozornily na misie, rozhodl jsem se věnovat se obrácení pohanů. Nejdříve mě od toho odráželi a poukazovali na nedostatek kněží doma. Posílali dotazy tu i tam, ale k mé velké radosti přicházely odmítavé odpovědi, především s poukazem na to, že v 17 letech už jsem starý na obvyklou studijní dráhu. Ale seminář v Reimlingenu slíbil, že mi pomůže ve všech těžkostech.“

Jako sedmnáctiletý nastoupil 18. dubna 1928 do semináře pro pozdní povolání v Reimlingenu v diecézi Augsburg. Farář Gustav Schneider, rodák z Greifendorfu, který pak byl v roce 1946 ze Sudet odsunut, na to vzpomíná:

„Já jsem již studoval, když Hubert ještě pracoval v zeměděl-

ství. On byl starší než já. Když začal studovat a býval i ve všední dny častěji v kostele, začali jsme se stýkat. Byl dosti uzavřený do sebe a vážné povahy. Velmi těžce nesl, že pro svůj pevně stanovený cíl nechává celé břemeno domácí práce na sestřích. Klášter redemptoristů v sousedních Čtyřiceti Lánech a hluboce zbožná matka s dcerami viděly v Hubertovi jediného mužského dědice. Matka šla do kláštera pro radu. Kněz, který si pohovořil nejdříve s Hubertem, dal pak matce odpověď: „Nechte ho studovat. Pán Bůh ho volá!“ Byla to pro matku velká oběť, ale řekla „Ano“. Za své povolání dě-

kuje Hubert nejdříve Bohu a pak rodnému domu, zvláště matce. Směr mu daly misijní časopisy. Chtěl se stát misionářem a přinést evangelium lidem, kteří o Ježíši nic neslyšeli.“

Po maturitě na řádovém gymnáziu v Reimlingenu nastoupil 1934 do noviciátu v St. Paul u Arcen (Holandsko). Věčné sliby složil 1. května 1938 a přijal jméno Engelmar. Studoval teologii ve Würzburgu a zde byl 6. srpna 1939 vysvěcen na kněze. Primiční mši svatou slavil 15. srpna 1939 v Greifendorfu.

Ještě během primiční dovolené vypukla druhá světová válka. Z Riedeggu u Lince byl poslán do Zvonkové na Šumavě. Již za půl roku byl pro „zlomyslné výroky na obranu Židů“ udán a zatčen a bez soudního líčení po šestitýdenní vyšetřovací vazbě v Linci poslán 8. června do koncentračního tábora v Dachau. Jeho naděje na brzké propuštění se nesplnila a změnila

se na čtyřleté období těžkého utrpení. I za obtížných podmínek koncentráku zůstal P. Engelmar vždy klidný a ochotný k pomoci. Když v zimě 1944–1945 propukla v táboře epidemie skvrnitého tyfu, přihlásil se 34letý řeholník k dobrovolné ošetrovací službě především mezi ruskými zajatci. Spolu s ním se přihlásilo 20 kněží k dobrovolné službě s jistou vyhlídkou na smrt. Podle výpovědi spoluvězňů byl vzorem bratrské lásky a „hrdinou charity“. Stal se nakonec sám obětí epidemie a zemřel 2. března 1945 v 7. 20 v Dachau v Bavorsku. Jako příčina smrti je uvedeno selhání krevního oběhu v důsledku tyfu. Urna s jeho popelem byla dobrodružným způsobem propašována na Velký pátek 1945 a pohřbena na městském hřbitově ve Würzburgu a 20. 11. 1968 byla uložena v kostele Božského Srdce mariannhillských misionářů.

Dne 26. července 1991 byl zahájen proces blahořečení. Po diecézním procesu byla akta postoupena 1998 kurii v Římě.

V roce 1946 byli všichni příbuzní P. Unzeitiga odsunuti do Německa. Dvě jeho sestry se staly řeholicemi. Ve svém posledním dopisu z Dachau P. Engelmar napsal:

„Láska zdvojnásobuje síly, činí vynalézavým a dává vnitřní radost. Skutečně do lidského srdce nevstoupilo, co Bůh připravil těm, kteří ho milují. I když tvrdá skutečnost tohoto světa se vším jeho chvatem a honbou, nespoutanými tužbami a žádostmi, nenávisť a rozpory je jako kousavý mráz, zářící slunce lásky předobrého Otce je vždy silnější a triumfuje, neboť nesmrtelná je dobrota a Bůh musí zvítězit. I když nám to někdy připadá marné, láska se musí ve světě šířit.“

Pramen: Adalbert Ludwig Balting, Reinhard Abeln: Speichen im Rad der Zeit – Pater Engelmar Unzeitig und der Priesterblock im KZ Dachau, 2. Aufl., Freiburg u.a. 1985.

Překlad -lš-

odešli do města, aby koupili něco k jídlu. Samařská žena mu odpověděla: „Jak to? Ty, Žid, žádáš o napití mne, Samaritánku?“ Židé se totiž se Samaritány nestýkají. Ježíš jí na to řekl: „Kdybys znala Boží dar a věděla, kdo ti říká: ‚Dej mi napít‘, spíše bys ty poprosila jeho, aby ti dal živou vodu.“ Žena mu namítla: „Pane, vždyť ani nemáš vědro, a studna je hluboká. Odkud tedy chceš vzít tu živou vodu? Jsi snad větší než náš praotec Jakub, který nám dal tuto studnu a sám z ní pil i jeho synové a jeho stáda?“ Ježíš jí odpověděl: „Každý, kdo se napije této vody, bude zase žít. Kdo se však napije vody, kterou mu dám já, nebude žít navěky, ale voda, kterou mu dám já, stane se v něm pramenem vody tryskající do života věčného.“ Žena mu řekla: „Pane, dej mi tu vodu, abych už nikdy neměla žízeň a nemusela sem chodit čerpat.“ Ježíš jí řekl: „Jdi, zavolej svého muže a zase přijď sem.“ Žena mu odpověděla: „Nemám muže.“ Ježíš jí na to řekl: „Správně jsi odpověděla: ‚Nemám muže‘; pět mužů už jsi měla, a ten, kterého máš teď, není tvůj muž. To jsi mluvila pravdu.“ Žena mu řekla: „Pane, vidím, že jsi prorok. Naši předkové uctívali Boha tady na té hoře, a vy říkáte: ‚Jen v Jeruzalémě je to místo, kde se má Bůh uctívat.‘“ Ježíš jí odpověděl: „Věř mi, ženo, nastává hodina, kdy nebudete uctívat Otce ani na této hoře, ani v Jeruzalémě. Vy uctíváte, co neznáte, my uctíváme, co známe, protože spása je ze Židů. Ale nastává hodina – ano, už je tady – kdy opravdoví Boží ctitelé budou Otce uctívat v duchu a v pravdě. Vždyť Otec si vyžaduje takové své ctitele. Bůh je duch, a kdo ho uctívají,

mají ho uctívat v duchu a v pravdě.“ Žena mu řekla: „Vím, že má přijít Mesiáš, nazvaný Kristus. Ten, až přijde, oznámí nám všechno.“ Na to jí řekl Ježíš: „Já jsem to, který s tebou mluvím.“ Právě tehdy se vrátili jeho učedníci a divili se, že mluví se ženou. Přesto však se nikdo nezeptal: „Co jí chceš?“ nebo „Proč s ní mluvíš?“ Žena tam nechala svůj džbán, odešla do města a řekla lidem: „Pojďte se podívat na člověka, který mi řekl všechno, co jsem udělala. Snad je to Mesiáš?“ Vyšli tedy z města a šli k němu. Mezitím ho učedníci prosili: „Mistře, najez se!“ On jim však řekl: „Já mám k jídlu pokrm, který vy neznáte.“ Učedníci se mezi sebou ptali: „Přinesl mu někdo něco jíst?“ Ježíš jim řekl: „Mým pokrmem je plnit vůli toho, který mě poslal, a dokonat jeho dílo. Říkáte přece: ‚Ještě čtyři měsíce, a nastanou žně.‘ Hle, říkám vám: Zvedněte oči a podívejte se na pole: jsou už bílá ke žnám. Ten, kdo žne, už dostává svou mzdu a shromažďuje úrodu pro věčný život, takže se raduje zároveň rozsévá i žnec. V tom je totiž pravdivé přísloví: ‚Jiný rozsévá a jiný sklízí.‘ Já jsem vás poslal sklízet, na čem jste nepracovali. Jiní pracovali, a vy sklízíte plody jejich práce.“ Mnoho Samaritánů z toho města v něj uvěřilo pro řeč té ženy, která svědčila: „Řekl mi všechno, co jsem udělala.“ Když tedy ti Samaritáni k němu přišli, prosili ho, aby u nich zůstal. Zůstal tam dva dny. A ještě mnohem více jich v něj uvěřilo pro jeho řeč. Té ženě pak říkali: „Věříme už nejen proto, že nám to pověděla, vždyť sami jsme ho slyšeli a víme, že je to skutečně Spasitel světa.“

ANGLIKÁNI KONVERTUJÍ

33 skupin s 20 anglikánskými kněžími spolu se 600 laiky přechází o Velikonocích do katolického osobního ordinariátu „Our Lady of Walsingham“. Konvertité mohou na Zelený čtvrtek nebo o Velikonocích přijmout katolické bířmování a oficiálně vstoupit do katolické církve. Děje se tak na základě papežského indultu „Anglicanorum coetibus“. Další podobné ordinariáty budou zřízeny v USA a v Austrálii.

Kath-net

Mučedníci v katolické církvi

Proč jdou mučedníci katolické církve s takovou odevzdaností na smrt, např. křesťané ve starém Římě, cristeros v Mexiku nebo katolíci za Francouzské revoluce, až po současnost? Je to předpoklad pro mučednictví, že se vrahům neklade žádný odpor? A pokud by došlo k odporu?

Latinské slovo „martyr“ – mučedník pochází z řečtiny a znamená „svědek“. V teologickém pojetí popisuje církev mučednictví takto: Je to dobrovolná, bez odporu přijatá tělesná smrt způsobená z nenávisti ke křesťanské víře nebo ctnostem, se vším doprovodným mučením. Je to dokonalé svědectví víry. To je význam mučednictví ve vlastním slova smyslu. K mučednictví tedy patří: 1. dobrovolné přijetí, 2. tělesná smrt, 3. způsobená z nenávisti vůči víře.

V raném křesťanství byly však případy, že církev své protagonisty uctívala jako mučedníky, i když nebyly splněny všechny tři podmínky. Patří k nim svatá Neviňátka (28. prosince), svatý Jan Evangelista, který podle tradice vystoupil neporušen z vroucího oleje (6. května), nebo svatá Apolonia a Pelagia, které pro ochranu své ctnosti šly samy na smrt.

Když byl křesťan postaven před alternativu buďto zemřít, nebo zapřít katolickou víru, rozhodl se pro smrt a s ní spojené utrpení.

Důkaz pro mučednictví spočívá v tom, že někdo bez odporu vydá svůj život katu. To ale neznamená, že katolíci se nesmí bránit. I ten, kdo se brání, může se stát za určitých okolností světcem. Může být kanonizován. Někdy je člověk dokonce povinen se bránit, když tím např. chrání Nejsvětější svátost před zneuctněním. Není to ovšem mučedník v přísném smyslu slova. Mučednictví je zvláštní vysoká milost, kterou Bůh uděluje jen některým lidem a nemohou si ji žádat všichni.

Proč církev uznává jen ty mučedníky, kteří se nebránili? Protože ten, kdo se brání, může tak činit z lásky k víře, ale může to

být také jen přirozený pud sebezáchovy. Tento pud je legitimní, ale není znakem mučednictví. Protože církev nemůže rozlišit, co se v jeho duši odehrávalo, když bránil svůj život, nemůže být prohlášen za mučedníka. Kdo však mohl svůj život zachránit tím, že by zapřel víru, ale neučinil to, podal důkaz, že jednal z lásky k víře.

Tak první křesťané, kteří byli pronásledováni pro svou víru a své ctnosti, nevyvolali žádné povstání nebo revoluci proti pohanské vrchnosti. Chtěli dobýt pohanskou říši spíše svou vírou, modlitbou, hlášením a především svědectvím svého mučednictví.

Tento postoj společný všem mučedníkům je výsledkem působení Ducha Svatého. Ve středověku naopak vedl Duch duše k boji za svatá místa. Bůh však chce semeno víry rozsévat nikoliv násilím, nýbrž modlitbou korunovanou svědectvím mnoha mučedníků a hlášením víry. Tím má být jednoznačně doložena nadřazenost křesťanství, které přivedlo muže, ženy i děti k tomu, že osvědčili za nejtěžšího utrpení svou lásku k Bohu, a tím i svědectví pro víru.

Mexičtí cristeros

Během protináboženské revoluce ve 20. letech 20. stol. v Mexiku nechovali se cristeros pasivně, nýbrž bránili náboženství se zbraní v ruce, a dokonce vítězili nad antiklerikální diktaturou. Když však padli do zajetí a byli odsouzeni k smrti, přijímali rozsudek bez reptání a umírali podobně jako prvotní mučedníci s voláním: „Ať žije Kristus Král!“

Není možno tvrdit, že by ti, kteří hájili církev a křesťanskou civilizaci se zbraní v ruce, museli být méně svatí než mučedníci. Kdo jde do boje z opravdové

EPICENTRUM ZEMĚTŘESENÍ NEDALEKO MÍSTA ZJEVENÍ PANNY MARIE

Epicentrum tragického zemětřesení v Japonsku leží nedaleko místa slavných zjevení P. Marie. Jak připomíná americká katolická agentura Catholic News Agency, mariánská zjevení v Akitě nad Japonským mořem měla být pokračováním Fatimy a mluvila o katastrofách hrožících světu. Vidění sestry Agnes Sasagawy z Kongregace sester služebnic Eucharistie potvrdil v roce 1984 místní biskup a uctívání Matky Boží z Akity má tedy církevní schválení.

Ke zjevení došlo v roce 1973, přesně v den 56. výročí posledního zjevení ve Fatimě. Řeholnice uslyšela hlas vyzývající k modlitbě za hříšníky, kteří potřebují pokání a obrácení. P. Maria varovala před Božím trestem, pokud se svět neobrátil. Mluvila o katastrofě větší než biblická potopa. „Oheň spadne z nebe a zničí většinu lidstva, dobré i špatné.“ Matka Boží vybízela také k modlitbě za papeže, biskupy a kněze a předvíдалa rozkol v církvi: „Děblovo dílo pronikne dokonce i do církve a postaví kardinály proti kardinálům, biskupy proti biskupům, církev bude plná těch, kdo přijmou kompromisy.“ Poselství P. Marie z Akity vybízí ke každodenní modlitbě růžence za církev a za obrácení. Dva roky po posledním zjevení začala socha P. Marie krváčet a ronit slzy, jev, který byl pozorován naposled v roce 1981.

22. dubna 1984 tehdejší ordinář diecéze Niigata, biskup John Shojiro Ito, po konzultaci se Svatým stolicí oficiálně ohlásil, že zjevení v Akitě mají nadpřirozený charakter, a ztotožnil poselství Matky Boží s tím, které předala ve Fatimě.

Navzdory blízkosti epicentru byla Akita postižena následky zemětřesení daleko méně než další města severního Japonska.

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

Zjevení Panny Marie v Akitě se blíže budeme věnovat v příštím čísle. Pro zájemce je k dispozici publikace vydaná nakladatelstvím MCM s.r.o. Blahoslavená Panna Maria pláče v Japonsku (Akita). Cena 50 Kč.

lásky k Bohu, jedná z podobných pohnutek a jako mučedník obětuje svůj život. Kdo umírá v takovém duchu, může být podle svatého Tomáše Akvinského pokládán za mučedníka, i když nebude jako takový prohlášen za svatého (STh II-II, q. 124, a. 5, ad 3).

V podstatě nejde o to, jak kdo zemře, ale jak je ochoten a vnitřně připraven bránit Boží slávu a ochranu víry a ctností i za cenu vlastního života.

Francouzská revoluce

Během Francouzské revoluce sáhli katolíci v západní Francii ke zbraní na obranu krále a oltáře a vytvořili královské katolické vojsko. Mnozí z nich žili a umřeli jako světci, např. Cathelinau, anděl z Poitou, markýz de Lescure, hrabě Henri de la Rochejacquelin a tisíce sedláků, kteří s růžencem na krku a znamením Bož-

ského Srdce na hrudi bojovali ve Vendée.

* * *

Jedna věc je obětovat svůj život za církev a víru. Kanonické uznání a zařazení takové smrti jako mučednictví je druhá věc. Aby taková smrt mohla být kanonicky prohlášena za mučednictví, je nutné, aby ze strany mučedníka nedošlo k odporu a aby byl usmrčen z nenávisti proti víře. Tak byl zabit velký ekvádorský prezident Garcia Moreno, ale protože se bránil proti útočníku, nemůže být prohlášen za mučedníka, i když to byl s velkou pravděpodobností světec. Bude-li jednou kanonizován, pak nikoliv jako mučedník, ale jako vyznavač víry. Nebude ho zdobit věnec mučednictví, ale může být uctíván jako světec.

Alianz mit Maria 5/2010

Překlad -š-

Dobrý pastýř – dopisy konvertitů

Ze zdrojů otce arcibiskupa Jana Graubnera budeme uveřejňovat na pokračování během celého roku příběhy a svědectví o konverzi.

Svět kolem nás se často tváří, jako by ho Bůh nezajímal, a my míváme dojem, že věřících ubývá, protože vymírá stará generace, kde bylo věřících větší procento. Pán Bůh však volá stále. I v dnešní době se dává poznat jako ten, pro kterého stojí za to žít. I dnes v něm nacházejí lidé z nejrůznějšího prostředí smysl života a svůj cíl. Žádají o křest, který pro ně není záležitostí zvyku, ale skutečným začátkem nového života. Každým rokem jsou jich v naší zemi stovky. Některé z nich jsem požádal, aby napsali, co je vedlo ke křtu, či jak prožívají svou cestu do církve. K nim se přidávají i mnozí, kteří byli jako malí pokřtěni, ale nebyli ve víře vychováni. Až teprve jako dospělí našli Boha a začali svátostný život.

Zdá se mi, že četba jejich dopisů je velmi obohacující. Předně v každém z nich můžeme vidět nové svědectví Boží lásky, která miluje i ty, kteří Boha neznají, či díky různým okolnostem upadli do životní bíd a Bůh jim nabídl pomocnou ruku. Každý

Pokřtěna jsem byla spolu se svým třetím synem a zároveň s manželem jsem poprvé přijala svátost přijímání. Upřímně mohu říci, že jsem si prošla dlouhou cestu, než jsem dospěla k tomuto rozhodnutí. V onen slavnostní den jsem si plně uvědomila, jak to bylo správné rozhodnutí, které mě obohacuje. Byl to zvláštní pocit, který snad ani nejde slovy vyjádřit, ale najednou jsem byla plná síly, lásky, smíření...

Svátost biřmování. Co je to? Mám ji přijmout? Zasloužím si ji? Kdo je vlastně Duch Svatý? To byly mé nejčastější otázky, které jsem si kladla. Společně s manželem jsme začali navštěvovat hodiny příprav na tuto svátost. Po hektickém dnu jsem se konečně zastavila, odpočinula, zklidnila a začala nad svými otázkami přemýšlet. Po každém sezení jsem se měla nad čím zamyslet a pozastavit se také sama nad sebou. Velmi často, snad mohu říci pokaždé, jsem odtud odcházela s větší silou jít ve svém životě dál. Nemusím říkat, že život není pouze růžový, ale plný nástrah, úskalí a je jen na nás, jak se s tím popereme, jak to zvládneme. Tím chci říci, že další svátost, svátost biřmování, chci plně přijmout. Chci přijmout Du-

cha Svatého a žít z jeho síly, kterou na nás působí. Chci žít životem dospělého křesťana a v tom duchu vychovávat naše děti.

Můj úmysl nechat se pokřtít a touha po víře ve mně zrály víc jak deset let a jsem velmi šťastná, že jsem se odhodlala udělat tento krok a přihlásila se k přípravě. Účastním se skrutinii při nedělních mších a velmi mě posílilo a inspirovalo setkání katechumenů z celé diecéze. Moje duše byla velmi vyhladovělá a jsem šťastná, že se mohu stát začátkem Kristova učení a učit se žít láskou k bližním jako náš Pán Ježíš.

Dobrý pastýř, který hledá ztracené ovce, s láskou je bere do náručí či na svá ramena a přináší do svého ovčince, je nesmírně horlivý a pracovitý.

Začtème se aspoň do některých svědectví, která nepotřebují další komentář. Pak se i naše srdce rozjasá, naplní vděčností a Boží slávou.

+ Jan Graubner

— ✠ —

Účast na mších a přípravě mne nutí se zamyslet nad svým dosavadním životem, nad svým charakterem, zpytovat své svědomí a činit pokání. Z celého srdce toužím po spojení s Bohem. Prosím Vás o podporu modlitbou za mne i další katechumeny, abychom byli schopni přijmout vše, co nám Kristus prostřednictvím své církve v této svátosti udělí.

Lucie

Před oltářem

Jsem tak ubohá! Ano, Ježíši, jsem ta nejchudobnější na ctnosti, nejchudobnější na lásku, abych tě milovala. Proto přicházím za Tebou a říkám Ti z hloubi svého srdce: Pohleď, Ježíši, jak jsem ubohá!

Měj soucit s mou bídou a pomoz mi, prosím!

Jsem chudobná na pokoru a na pokoření.

Dopřeješ mi je? Jsem chudobná na trpělivost a ducha oběti; můj Ježíši, dopřej mi dnes milost, abych se od Tebe naučila mírnosti srdce.

Jsem chudobná na mlčení...na sebezápor, na lásku a čistotu; jsem ubohá, můj Ježíši!

Prosím Tě, smiluj se a vyslechni mě!

Jsem chudobná na lásku ke kříži, k bolesti a moje duše nemůže snést tento nedostatek.

Dopřej mi spolu se ctnostmi tyto perly utrpení... tuto plodnost kříže, tyto bolesti, které očišťují má vnitřní trápení a jsou schopny spojit dvě duše do jedné, tvoji a moji.

Chci plakat, Pane, abych mohla stírat tvé slzy..., chci být zraňována trny, abych uzdravovala tvoje rány..., chci pokračovat v cestě na Kalvárii, abych kráčela v tvých stopách, chci kříž, abych byla ukřižována vedle Tebe..., chci šílenství kříže, abych se Ti podobala.

Pane, otevři své požehnané ruce a vylij na mne poklady dobrovolného utrpení; potřebuji krev, hřeby, rány, pokoření, scházejí mi zcela urážky, pohrdání, krivdy, pomluvy, po všem tom hladovím; hladovím po podobnosti s Tebou, proto toužím být ukřižována, protože mučednictví duše, která Tě opravdu miluje, nezná míry, a já Tě miluji, to je důvod, proč Ti chci být podobná na těle i na duši.

Chci, aby každý okamžik mého života byl obětí: jen Kříž utváří světce, a já nemám kříže, Ježíši mého srdce, já netrpím a mám neuhasitelnou žízeň po utrpení.

Ó Ježíši, budu Ti to opakovat tisíckrát! Pohleď, jak jsem ubohá, měj se mnou soucit, pošli mi svůj kříž a své ctnosti.

Můj Králi, Králi Kalvárie, mocný a bohatý v bolestech, v pokořeních a slzách! Dej almužnu pro Boží lásku této duši, která Tě tak miluje a chce se obětovat pro tvoji slávu!

Maria, má nejmilovanější Matko, tak chudobná jako můj Ježíš a tak bohatá na jeho milost! Učiň své syny a dcery chudobnými stejnou chudobou a bohatými na poklady milosti a kříže. Amen.

Conchita Armida

Před oltářem. Návštěva 25.

Překlad -lš-

NA POSTNÍ CESTĚ – pokračování ze str. 2

svátosti, která je základem našeho křesťanského života. V poselství, které jsem poslal k postní době, chtěl jsem připomenout zvláštní pouto, které pojí postní dobu s křtem. Církev vždy spojuje velikonoční vigílii se slavením křtu, krok za krokem: uskutečňuje se v něm velké tajemství, skrze které člověk, který zemřel hříchu, se stal účastníkem nového života ve zmrtychvstalém Kristu a přijímá Božího Ducha, který vzkřísil Ježíše z mrtvých (srov. Řím 8,11). Čtení, která uslyšíme v příštích nedělích a ke kterým vás zvou, abyste jim věnovali zvláštní pozornost, jsou převzata právě ze staré tradice, která doprovázela katechumena při objasňování křtu: je to velké zvěstování toho, co Bůh působí v této svátosti, úžasná křestní katecheze adresovaná každému z nás. První neděle, nazvaná neděle Pokušení, protože představuje Ježíšovo pokušení na poušti, nás zve, abychom obnovili své konečné rozhodnutí pro Boha a podstoupili s odvahou boj, který nás čeká, abychom zůstali věrní. Vždy znovu je zde nebytnost rozhodnutí odporovat zlu, následovat Ježíše. Tuto neděli církev poté, co vyslechla svědectví kmotrů a katechetů, slaví povolání těch, kteří jsou připuštěni k velikonočním svátostem. Druhá neděle se nazývá Abraháмова a Proměnění. Křest je svátost víry a Božího synovství; jako Abrahám, otec věřících, také my jsme zváni, abychom vyšli ze své země, opustili jistoty, které jsme si vybudovali, abychom svou důvěru vložili do Boha; cíl je možno spatřit v proměnění Krista, milovaného Syna, v němž se i my stáváme „Božími syny“. V dalších nedělích je křest představen v obrazech vody, světla a života. Třetí neděle se setkáváme se Samařankou (srov. Jan 4,5–42). Jako Izrael při exodu i my jsme ve křtu přijali vodu, která nás zachraňuje;

Ježíš má, jak říká Samařanka, vodu života, která hasí každou žízeň, a tato voda je sám Duch Svatý. Církev tuto neděli slaví první skrutinium katechumenů a v průběhu týdne jim svěří symbol: vyznání víry, Krédo. Čtvrtá neděle nám nabízí úvahu nad zážitkem „slepého od narození“ (srov. Jan 9,1–41). Ve křtu jsme osvobozeni od temnot zla a přijímáme Kristovo světlo, abychom žili jako synové světla. Na cestě katechumenů se slaví druhé skrutinium. Konečně pátá neděle představuje vzkříšení Lazara (srov. Jan 11,1–45). Ve křtu jsme přešli ze smrti do života a můžeme se líbit Bohu, dáváme umřít starému člověku, abychom žili v Duchu Zmrtychvstalého. Pro katechumeny se slaví třetí skrutinium a během týdne je jim svěřena modlitba Páně Otče náš.

Půst, almužna a modlitba

Tato postní cesta, ke které jsme pozváni, abychom jí v postní době prošli, je v tradici církve charakterizována některými praktikami: postem, almužnou a modlitbou. Půst znamená zdrženlivost od pokrmu, ale zahrnuje také jiné formy odříkání pro střídmejší život. Toto všechno ještě není plná skutečnost postu: vnějším znakem vnitřní skutečnosti, našeho úkolu s Boží pomocí

ci je zdržet se zlého a žít podle evangelia. Nepostí se opravdu ten, kdo se neživí Božím slovem.

V křesťanské tradici je půst těsně spjat s almužnou. Svatý Lev Veliký učil v jedné ze svých postních homilií: „To, co je křesťan povinen dělat celou dobu, musí nyní praktikovat s větší pečlivostí a zbožností, aby se naplnila apoštolská norma postního půstu nejen ve zdrženlivosti od pokrmu, ale také a především od hříchu. K těmto povinným svatým půstům se nic nemůže přidružit užitečnější než almužna, která pod jedním názvem pro „milosrdenství“ zahrnuje mnoho dobrých skutků. Pole skutků milosrdenství je nesmírně široké. Prokazovat dobro almužnou druhým mohou nejen bohatí a zámožní, ale také ti, kteří žijí ve skromných a chudých poměrech. Tak nerovni v pozemských statcích, mohou být všichni rovni v citech milosrdné duše.“ (*Discorso 6 sulla Quaresima*, 2: PL 54, 286) Svatý Řehoř Veliký poznamenal v pastoračních pravidlech, že půst se stane svatým skrze ctnosti, které ho doprovázejí, především skrze lásku, každé gesto velkodušnosti, které obdaruje chudé a potřebné plodem našeho odříkání (srov. 19,10–11).

Postní doba je navíc po výtce časem modlitby. Svatý Augustin říká, že „půst a almužna jsou dvě křídla modlitby“, která jí dovo-

lují snadněji vzlétnout a dospět až k Bohu. A říká: „Tímto způsobem naše modlitba vykonaná s pokorou a láskou, s půstem a almužnou, se střídmostí a odpuštěním urážek, když dobré věci dává a zlé neoplácí, vzdaluje se od zla a koná dobro, hledá pokoj a zachovává ho. Na křídlech těchto ctností naše modlitba letí bezpečně a snadno až do nebe, kam nás Kristus, náš pokoj, předešel.“ (*Sermone 206, 3 sulla Quaresima*: PL 38,1042) Církev ví, že pro naši slabost je namáhavé zmlknout a postavit se před Boha, uvědomuje si naše podmínky jakožto tvorů, kteří jsou závislí na něm, a jakožto hříšníků, kteří potřebují jeho lásku: proto nás v postní době vyzývá k věrnější a intenzivnější modlitbě a prodloužené meditaci o Božím slově. Svatý Jan Zlatoústý povzbuzuje: „Zkrásli svůj dům skromností a pokorou konáním modlitby. Dej zazářit svému obydlí světlem spravedlnosti; ozdob stěny dobrými skutky jako patinou čistého zlata a místo stěn a vzácných kamenů umístí víru a nadpřirozenou velkodušnost tím, že umístíš nade všechny věci až do samého štítu modlitbu jako komplexní výzdobu. Tak připrav pro Pána dobrý příbytek, tak ho přijmi do skvostného královského paláce. On ti pomůže změnit tvou duši na chrám své přítomnosti.“ (*Omelia 6 sulla Preghiera*: PG 64,466)

Draží přátelé, na této postní cestě budme pozorní, abychom přijali Kristovo pozvání a následovali ho rozhodným a důsledným způsobem tím, že obnovíme křestní milost a závazky svého křtu, abychom opustili starého člověka, který je v nás, a oblékli Krista, abychom dospěli k Velikonocům obnoveni a mohli říct se svatým Pavlem: *Už nežiji já, ale žije ve mně Kristus.* (Gal 2,20) Dobrou cestu postní dobou všem! Děkuji!

Bollettino Vaticano

9. března 2011

Mezitimulky redakce Světla

Překlad -lš-

NENÍ MODERNIZACE BEZ MRAVNÍCH NOREM

Pravoslavný patriarcha Kyrill II. prohlásil, že problémy ruské společnosti není možno vyřešit bez opětovného přijetí mravních norem. Modernizace společnosti se mine cílem, dokud nebudou respektovány mravní normy. Tyto problémy není možno vyřešit jen shora, ale nevyřeší se ani pouze zdola. Zásahy státu se musí pojit s kreativní aktivitou jednotlivých osob a se schopností lidí k sebeorganizaci.

PŘIPRAVOVANÝ ATENTÁT NA PATRIARCHU

Policie v Ankaře odhalila přípravy atentátu na ekumenického patriarchu Bartoloměje I. Dostala předtím informaci v anonymním e-mailu. Byli zatčeni dva podezřelí ve věku 17 a 18 let. Při zatčení byli oba ozbrojeni. Přiznali se ke svému záměru a uvedli jako důvod, že se chtěli stát slavnými. Podobných atentátů bylo již v Turecku spácháno několik.

Kath-net

přišel svým vlastním příkladem naučit správnému vztahu k Otci. Ctil Boha v duchu a v pravdě, tedy v plné opravdovosti. Jestliže však ctíme spíše sami sebe, bolestně ho to uráží.

Neučta k tomu, co je svaté, se nezřídka projevuje s podivnou samozřejmostí. Pro ty, kteří něco pamatují, je tato samozřejmost až zarážející, ale stejně zarážející připadá mnoha lidem, když někdo takovou úctu požaduje. Není to otázka nedostatku dobré vůle, ale problém nevědomosti. Nevím, jak by řada dnešních křesťanů obstála u zkoušek někdejších katechumenů jak ve věroučných, tak v morálních otázkách. Rozhodně bychom si měli z nich vzít alespoň podnět a věnovat v postní době podstatně více času náboženskému sebevzdělávání a podívat se na tyto pravdy, jak to s nimi skutečně je. Je řada lidí, kteří se opírají nikoliv o katechismus či učení církve, ale o své skálopevné přesvědčení, které si zatím nikdy nedovolili přezkoušet, zda odpovídá pravdě. Není dobré spoléhat na heslo, že nevědomost hříchu nečiní. Ona totiž může být vážným hříchem již samotná nevědomost. S neznalostí pravidel silničního provozu si za volant sedne jen blázen.

Stejně tak bláhové je spoléhat na Boží milosrdenství, pokud si je vykládáme jednostranně, po svém a ospravedlňujeme si tak svou duchovní lenost, vlažnost a bezstarostnost. Zrychlující se frekvence velkých katastrof ve světě nás poučuje, že Boží milosrdenství používá i „železný prut“, aby přimělo nekající k obrácení. „Neprobudíš-li se, přijdu jako zloděj, a ty nebudeš vědět, v kterou hodinu na tebe přijdu,“ varuje nás Pán ve Zjevení. A dále říká: „Já kárám a trestám ty, které miluji. Buď tedy horlivý a dej se na pokání. Hle, stojím u dveří a klepu. Kdo uslyší můj hlas a otevře, k tomu vejdu. Kdo má ucho, ať poslouchá!“

-lš-

Vtělení Božího Syna, které tento týden oslavujeme, připomíná nám Boží nástup k naplnění onoho slavnostního slibu, kterým odpověděl všemohoucí Bůh na neposlušnost prarodičů. Adam a Eva se dali infikovat morem pýchy, kterému propadl Satan a jeho společníci, když se vzbouřili proti svému Stvořiteli a Pánu. I když se dílo vykoupení dovrší až na Kalvárii, celá cesta Božího Syna od prvního kroku je ve znamení pokory a poslušnosti a je dokonalým návratem k řádu a spravedlnosti, které byly hříchem porušeny.

Kázání svatého Bernarda (Světlo č. 11/2011, str. 4) nás uvádí do úchvatné kontemplace o tomto velikém tajemství. Je to hymnus chvály na velikost a krásu pokory, která se tak výrazně projevuje a uskutečňuje v příchodu Božího Syna na svět. Pokora tu vystupuje nikoliv jako nějaká doplňující ozdoba, ale jako nejvlastnější atmosféra, nezbytné „životní prostředí“ pro Boží vtělení, bez něhož nemůže žít a existovat ani svrchovaný a všemohoucí Pán a Tvůrce všeho světa.

Latinský jazyk má pro označení pokory nejen termín *humilitas*, ve kterém je obsažen slovní kmen *humus*, což znamená zemský prach, nízkost, ale také termín *verecundia*, jehož kmen *vere* znamená pravdivě, řádně, slušně. Pokora ve své podstatě znamená především přijetí a uznání řádu a úcty k němu, přičemž onen nejběžněji chápaný význam pokory ve smyslu poníženosti vyjadřuje jen jeden z jejich nápadných přirozených projevů, pokud jde o vztah k někomu, kdo je nám v řádu věcí nadřazen nebo komu se chceme sami z úcty a lásky podřídit. V každém případě je tedy pokora pravým opakem onoho postoje a jednání, které je vlastní padlým andělům a které od nich přijali i lidé.

Na cestě k nápravě takto porušeného řádu se sám Bůh uctivě sklání ke své služebnici, a ta se přitom pokládá za nejnepa-

trnější ze všech, ačkoliv ji Bůh od počátku obdaril dary, jakých se žádnému tvorů na nebi ani na zemi nedostalo a nikdy nedostane. Jsme tedy svědky neuvěřitelného, ale velmi významného paradoxu, jak se nejvyšší Pán a Stvořitel a jeho nejdokonalější tvor spolu setkávají ve znamení nejvyšší možné vzájemné pokory a úcty.

Na slovíčko

Zcela neprávem se tedy díváme na pokoru jako na přijetí postoje vynucené poníženosti, do které Bůh uvrhl člověka. Pokora jako způsob jednání je vlastní i samotnému Bohu. Tím, že nás Bůh stvořil, projevil nejen svou svrchovanost, ale i svou pokoru a úctu k nám, svým tvorům, neboť těm, které stvořil, se dává současně k dispozici a stává se v mnoha ohledech jejich služebníkem: i jakožto Nejvyšší bude respektovat naši svobodu jako projev naší svrchovanosti, a to i tehdy, když přitom zcela vybočíme z onoho řádu spravedlnosti a úcty, kterým se řídí i sám Bůh. Jelikož nás stvořil, abychom byli jeho obrazem a podobnostmi, právem očekává, že jeho úcta a služebnost, kterou projevuje vůči nám, nás bude natolik zavazovat, že se pokora stane rozhodujícím rysem i všeho našeho jednání nejen vůči Němu samotnému, ale i vůči všem a všemu, co s úctou a pokorou stvořil. Až tento pokorně vtělený Bůh vystoupí, aby nám zjevil, co je třeba udělat, aby byl obnoven porušený řád, řekne to zcela otevřeně: *Syn člověka nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil*. A tento svůj ohromující příklad prohlásí za závazný pro nás všechny: *Kdo z vás chce být prvním, ať je služebníkem všech. Učte se ode mne, protože mám srdce tiché a pokorné*.

Jestliže nám Bůh tak nabízí svůj vlastní „životní styl“, který je pro něho součástí jeho nekonečné blaženosti, bylo by nejen projevem nerozumu, ale přímo pýchy,

tedy „antipokory“ o něm pochybovat, a dokonce ho odmítat. Boží „styl“ je možno charakterizovat také docela stručně: být zde pro druhého. Není třeba velké fantazie k tomu, abychom si představili, jak by se všechno kolem nás změnilo, kdybychom všichni uposlechli apoštola a oblékli se v srdečnou pokoru, mírnost a shovívavost. Bohužel, současně nám svůj „styl“

ponouká také Boží Odpůrce: být zde pro sebe a podle sebe. Právě tohoto jeho stylu, stylu pýchy, se ve svém křestním zasvěcení výslovně zříkáme, protože to je to největší nebezpečí, které nás ohrozilo již na samém počátku a které nás ohrožuje i v současnosti nebyvalou měrou. Zřejmě však na svůj křestní slib mnoho nemyslíme. Všechny nepokoje, nepochopení, nesnášenlivost a nepřátelství jsou jasným znamením velmi aktivní přítomnosti ďábla a jeho životního stylu ve světě i mezi samotnými křesťany. Zde nabývá ona „nepokora“ velmi rafinovaných podob. Může vystupovat i v roli zvláštní horlivosti. Sebejistí hlasatelé, kteří pokládají za své poslání mít ve všem poslední slovo, by v tomto směru měli zpytovat své svědomí, zda se přitom nestávají také sami sobě poslední a nejvyšší autoritou a nehlásají Krista ze závisti a hádavosti.

Obzvláštní rafinovanost nepřítel se projevuje v oněch svévolných projevech tzv. liturgické kreativity. Liturgie mše svaté je zpřítomněním oné pokorné poslušnosti, s jakou Bůh sestoupil na svět, aby napravil, co zmařila svévole a neposlušnost. Nejvyšší ctižádostí každého celebranta musí být stejná pokora a přímo úzkostlivá poslušnost, aby nepředstavoval věřícím ani sebe, ani své nápady, ale jedině Ježíše Krista, který se právě proto obětuje ve mši svaté, protože je poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Jakýkoliv jiný zájem a vlastní představa, ať se stala sebevíce lichotivou a populární, je zde naprosto kontraproduktivní a slouží nikoliv Bohu a duším, ale jejich Odpůrci.

-lš-

Pondělí 28. 3. 2011: 6:05 Octava dies 6:35 Naše cesta: Salesiáni na Madagaskaru 7:00 Čteme z křesťanských periodik 7:05 Putování modrou planetou: Island 7:45 Přijeme si... prof. Ing. Ondřej Hronec, DrSc. 9:20 Hudba na pražské Loretě 10:00 Hudební okénko (4. díl) 10:30 BET LECHEM – vnitřní domov (15. díl) 10:45 Křížová cesta 10:55 Noekreace aneb Vandrování (80. díl) 11:05 Výchova a občanství 11:30 Cesty za poznáním: Vatnajokull [P] 11:40 Sedmihlásky 11:45 Klaunský pohádkový kufík: O poslušnosti 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Duchovní koncert – Dětský sbor Ostrava [P] 13:05 Pro víta mundi: Eva Budzáková 13:45 Octava dies 14:15 BUCKFAST ABBEY 14:35 CHKO Žďárské vrchy – Dářská rašeliniště 14:50 Bez hábitu: Misijní sestry Služebnice Ducha Svatého [P] 15:55 H2Onews (119. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 16:20 GOODwillBOY VI. (6. díl) 17:00 NOEparáda (114. díl) [L] 17:50 Exit 316: Reakce [P] 18:10 Cesty za poznáním: Taroko Gorge [P] 18:20 Sedmihlásky 18:25 Klaunský pohádkový kufík: O prohanosti [P] 18:40 Salesiáni na Haiti [P] 19:10 Ekoauto (16. díl) 19:25 Přijeme si... 19:40 H2Onews: Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 19:50 Čteme z křesťanských periodik 20:00 V tieni času 20:45 Na koberečku (102. díl) 20:55 Cesty za poznáním: Egypt [P] 21:45 Škola tmou [P] 22:10 Jestliže tě neumyjí, nebudeš mít se mnou podíl 23:10 Cesty za poznáním: Salzburg 23:20 Mašinky 23:30 Octava dies 0:05 Kulatý stůl: Pochod pro život za práva nenarozených dětí 1:35 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 29. 3. 2011: 6:05 H2Onews 6:15 Záznam koncertu z kostela Sv. Ducha v Ostravě-Zábřehu (SHF 2009) 7:25 Samotišské hody 7:45 Pro víta mundi – PhDr. Jaroslav Šturma 8:25 Brazílie – Volání Boha 8:45 Cesty za poznáním: Cairo 8:55 BUCKFAST ABBEY 9:15 Pius XII. a holocaust 9:40 Divadélko Bubáček (9. díl) 9:55 Octava dies 10:25 Jestliže tě neumyjí, nebudeš mít se mnou podíl 11:25 Na koberečku (102. díl) 11:35 Sedmihlásky 11:40 Klaunský pohádkový kufík (21. díl): O prohanosti 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 U Pastýře 13:05 Hudební okénko (4. díl) 13:35 Křížová cesta 13:45 Putování modrou planetou: Island 14:25 Otazníky: Tajemství víry 16:00 H2Onews 16:10 Přijeme si... 16:25 Cesty za poznáním: Orient Express [P] 16:50 Velké srdce pro Zlín: o Festivalu pod věží [P] 17:05 BET LECHEM – vnitřní domov (15. díl) 17:20 Porcelán a jeho výroba 17:35 Ve jménu Ježíše: Ať je biskupem Ambrož! 18:00 Noeland (37. díl) 18:30 Klaunský pohádkový kufík: O trpělivosti [P] 18:40 Sedmihlásky 18:45 Zikův svět zvířat: Velké šelmy 19:10 Noekreace aneb Vandrování (80. díl) 19:30 Cesty za poznáním: Vatnajokull 19:40 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Misijní magazín: Misie a dobrovolníci 20:55 Po stopách Ježíše Krista (1. díl): Stalo se... [P] 21:25 Příběh slovenské řeky 21:40 Zpravodajské Noeviny 22:00 O galaxiích 1. díl 22:40 Výroba piskových brousků 22:55 BUCKFAST ABBEY 23:15 P.S. 23:40 Přijeme si... 0:05 Klapka s... (20. díl) 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 30. 3. 2011: 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:20 Bez hábitu: Misijní sestry Služebnice Ducha Svatého 7:20 Noekreace aneb Vandrování (80. díl) 7:30 Škola tmou 7:50 Divadélko Bubáček (9. díl) 8:00 Sedmihlásky 8:05 Hudba na pražské Loretě 8:40 Příběh slovenské řeky 8:55 Křížová cesta 9:05 Pius XII. a holocaust 9:30 Hudební okénko (4. díl) 10:00 Po stopách Ježíše Krista (1. díl): Stalo se... 10:30 Generální audience Benedikta XVI. [L] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 V tieni času 12:50 Ztracená ovečka [P] 13:15 Mašinky 13:35 P.S. 14:00 Za závojem 14:55 Na koberečku (102. díl) 15:05 Výchova a občanství 15:30 Cesty za poznáním: Taroko Gorge 15:40 Zpravodajské Noeviny 16:00 NOEparáda (114. díl) 16:50 Cesty za poznáním: Victoria falls [P] 17:00 V posteli chit-chat (7. díl) [P] 17:50 Octava dies (616. díl) 18:20 Sedmihlásky 18:25 Klaunský pohádkový kufík: O věrnosti [P] 18:40 Klapka s... (20. díl) 19:40 Přijeme si... [P] 20:00 Tlučeš na mé dveře: Pastor v Cronenbourgské čtvrti [P] 20:30 Chudí Páně – P. Vojtěch Kodet, ThD., OCarm. [P]

21:30 H2Onews 21:40 Salesiáni na Haiti 22:15 Tygři oceánů (5. díl) [P] 22:50 Noekreace aneb Vandrování (80. díl) 23:00 Generální audience papeže Benedikta XVI. [P] 23:30 CHKO Žďárské vrchy – Dářská rašeliniště (8. díl) 23:45 Porcelán a jeho výroba 0:05 H2Onews (119. díl) 0:15 Záznam koncertu z kostela Sv. Ducha v Ostravě-Zábřehu (SHF 2009) 1:25 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 31. 3. 2011: 6:05 H2Onews 6:15 Salesiáni na Haiti 6:45 Hudební okénko (4. díl) 7:15 Tlučeš na mé dveře: Pastor v Cronenbourgské čtvrti 7:45 Večer chval 9:00 BUCKFAST ABBEY 9:20 Cesty za poznáním: Orient Express 9:50 Otazníky: Tajemství víry 11:20 Přijeme si... 11:40 Klaunský pohádkový kufík: O věrnosti 11:50 Sedmihlásky 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Záznam koncertu z kostela Sv. Ducha v Ostravě-Zábřehu (SHF 2009) 13:15 Výroba piskových brousků 13:35 Generální audience papeže Benedikta XVI. 14:05 Cesty za poznáním: Egypt 14:55 Sedmihlásky 15:00 Noeland (37. díl) 15:30 Divadélko Bubáček (9. díl) 15:40 Cesty za poznáním: Vatnajokull 15:55 Zpravodajské Noeviny 16:10 Putování modrou planetou: Island 16:50 Misijní magazín: Misie a dobrovolníci 17:45 Noekreace aneb Vandrování (80. díl) 18:00 Zikův svět zvířat: Velké šelmy 18:25 Sedmihlásky 18:30 Maminčiny pohádky (1. díl): Kukaččí vejce I. [P] 18:40 Pro víta mundi – PhDr. Jaroslav Šturma 19:20 Maribor – Kostel světla [P] 19:30 Čteme z křesťanských periodik 19:35 Atlas Charity: Bílá Voda (Výroba hostií a oplatků) [P] 19:40 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 U NÁS: Výtvarné umění a moravský folklór [P] 20:50 Přijeme si... 21:05 P.S. [P] 21:30 Zpravodajské Noeviny 21:50 Byl jsem ve vězení a přišli jste za mnou [P] 22:20 Octava dies (616. díl) 22:50 NOEparáda (114. díl) 23:40 Zraloky, moja láska 0:15 Zpravodajské Noeviny 0:30 V posteli chit-chat (7. díl) 1:20 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 1. 4. 2011: 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:20 Noekreace aneb Vandrování (80. díl) 6:30 NOEparáda (114. díl) 7:20 V tieni času 8:05 CHKO Žďárské vrchy – Dářská rašeliniště 8:20 Maribor – Kostel světla 8:30 Cesty za poznáním: Taroko Gorge 8:40 Chudí Páně – P. Vojtěch Kodet, ThD., OCarm. 9:40 To pravé srdce Evropy 10:00 Na koberečku (102. díl) 10:10 Ekoauto (16. díl) 10:25 Cesty za poznáním: Egypt 11:15 Ve jménu Ježíše: Ať je biskupem Ambrož! 11:40 Sedmihlásky [L] 11:45 Maminčiny pohádky (1. díl): Kukaččí vejce I. 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Přijeme si... 12:20 Putování modrou planetou: Island 13:00 Tlučeš na mé dveře: Pastor v Cronenbourgské čtvrti 13:35 Duchovní koncert – Dětský sbor Ostrava 14:35 Větrák 14:40 Škola tmou 15:00 Samotišské hody 15:20 Salesiáni na Haiti 15:50 Cesta do Damašku 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:15 Pro víta mundi – PhDr. Jaroslav Šturma 16:55 Po stopách Ježíše Krista (1. díl): Stalo se... 17:25 Léta letí k andělům (15. díl): MUDr. Marie Svatošová 17:50 Ztracená ovečka 18:15 Cesty za poznáním: Mekong Delta [P] 18:25 Sedmihlásky 18:30 Maminčiny pohádky (2. díl): Kukaččí vejce II. [P] 18:40 V posteli chit-chat (7. díl) 19:30 Exit 316 (30. díl): Reakce 19:45 H2Onews [P] 20:00 Otazníky: O uzdravení z křesťanského pohledu [L] 21:35 Cesty za poznáním: Taroko Gorge 21:45 Na koberečku (102. díl) 22:00 Nedělní čtení: 4. neděle postní [P] 22:30 Přijeme si... 22:45 Hudba na pražské Loretě 23:20 Misijní magazín: Misie a dobrovolníci 0:20 H2Onews 0:30 Tygři oceánů (5. díl) 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 2. 4. 2011: 6:05 H2Onews 6:15 P.S. 6:40 Misijní magazín: Misie a dobrovolníci 7:35 Výchova a občanství 8:00 Divadélko Bubáček (9. díl) 8:10 Ve jménu Ježíše: Ambrož a císař [P] 8:35 Noeland (37. díl) 9:05 Sedmihlásky 9:10 Zikův svět zvířat: Velké šelmy 9:40 Klasik 9:45 NOEparáda (114. díl) 10:35 JuniorTV Kopřivnice (15. díl) [P] 10:55 V posteli chit-chat (7. díl) 11:45 Cesty za poznáním: Victoria falls 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [P] 12:10 Zpravodajské Noeviny 12:25 Nedělní čtení: 4. neděle postní 12:55 Přijeme si... 13:10 Cesty za poznáním: Orient Express 13:35 Ratibor, valašská dědina [P]

Lipový kříž – Společnost pro kulturní identitu Vás zve na přednášku PhDr. Radomíra Malého PRONÁSLEDOVÁNÍ KŘESŤANŮ V SOUČASNÉM SVĚTĚ, která se bude konat v úterý 5. dubna 2011 v 18 hodin v sále 315, 3. patro, Český svaz vědeckotechnických společností, Novotného lávka 5, Praha 1.

Novinka od Adama Michny z Otradovic (1600–1672) pro púst 2011: Přečtná píseň „Zdráv buď, Kriste, Boží Synu“ (ze Svatočinní muziky, 1661) v úpravě pro chrámový zpěv Božího lidu právě vychází v Nakladatelství FORNIX. Titul obsahuje klasický doprovod Adama Michny (a to jak s pedálem, tak i ve verzi „manualiter“ – pro keyboard, harmonium či malé varhany) na samostatném archu a sešit s předebrami, mezihrami a dohrami od Michnových současníků (Giacomo Carissimi, Alessandro Poglietti a Johann Pachelbel). K tomu je přiloženo 50 kusů zpěvníků (dvojlist A6) pro vložení do Kancionálu; je možno přibojednat další – vždy po padesáti kusech.

Objednací kód titulu je CSB-328.

Cena základní sady (sešit s předebrami etc., vložka s doprovodem a balíček 50 ks zpěvníků) činí 68 Kč; doobjednávka jednoho balíčku zpěvníků (50 ks) stojí 21 Kč. Platba naší faktury je možná převodem na účet nebo poštovní poukázkou.

Objednávky (e-mailem, SMS, dopisem) vyřizuje: Nakladatelství FORNIX, Ing. Pavel Frkal, Velkopavlovická 19, 628 00 BRNO. E-mail: p.frkal@email.cz Mobil: 777 178 768.

14:10 U NÁS: Výtvarné umění a moravský folklór 15:00 Kříž svatého Františka [P] 15:30 Hudební okénko (4. díl) 16:05 H2Onews 16:15 Pro víta mundi: Leo Židek [P] 17:00 Cesty za poznáním: Vatnajokull 17:10 Generální audience papeže Benedikta XVI. [P] 17:40 Byl jsem ve vězení a přišli jste za mnou 18:15 CHKO Blanský les – Vyšenské kopce [P] 18:30 Maminčiny pohádky (2. díl): Kukaččí vejce II. 18:40 Sedmihlásky 18:45 Po stopách Ježíše Krista: Stalo se... 19:15 Noekreace aneb Vandrování (80. díl) 19:25 Nedělní čtení: 4. neděle postní 20:00 Cesta k andělům: Boris Jirků [P] 20:50 Plečnickův kostel sv. Františka v Lublani 21:00 O galaxiích 2. díl [P] 21:40 Židovský hřbitov v Rousínově [P] 22:00 Putování modrou planetou: Kanada BC [P] 22:35 Velké srdce pro Zlín: o Festivalu pod věží 22:55 Bez hábitu: Misijní sestry Služebnice Ducha Svatého 0:00 Duchovní koncert – Dětský sbor Ostrava 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 3. 4. 2011: 6:05 Evangelium: 4. neděle postní [P] 6:15 Nedělní čtení: 4. neděle postní 6:45 Cesty za poznáním: Orient Express 7:10 Ztracená ovečka 7:35 U NÁS: Výtvarné umění a moravský folklór 8:25 Přijeme si... 8:40 Salesiáni na Haiti 9:10 V tieni času 9:55 Svědek naděje: Hradec Králové 10:20 Evangelium: 4. neděle postní 10:30 Mše svatá z kostela sv. Václava v Ostravě s farnostmi města Pardubice [L] 11:30 Na koberečku (102. díl) 11:40 Maribor – Kostel světla 11:50 Čteme z křesťanských periodik [P] 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [L] 12:25 Zpravodajský souhrn týdne [P] 13:05 Hudební okénko (5. díl) [P] 13:40 Cesta k andělům: Boris Jirků 14:35 Škola tmou 15:00 Chudí Páně – P. Vojtěch Kodet, ThD., OCarm. 16:05 Exit 316: Reakce 16:20 Noekreace aneb Vandrování (81. díl) [P] 16:30 Zikův svět zvířat: Na farmě [P] 16:55 Sedmihlásky [P] 17:00 Noeland (37. díl) 17:30 Ve jménu Ježíše: Ambrož a císař 17:55 V posteli chit-chat (7. díl) 18:45 Evangelium: 4. neděle postní 18:55 Tlučeš na mé dveře: Pastor v Cronenbourgské čtvrti 19:25 Divadélko Bubáček (10. díl) [P] 19:40 Přijeme si... [P] 20:00 Octava dies [P] 20:30 Aprílový koncert Komorního a Symfonického orchestru JKO [P] 21:40 Po stopách Ježíše Krista: Stalo se... 22:15 Nedělní čtení: 4. neděle postní 22:45 U Pastýře 23:45 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. 0:10 Zpravodajský souhrn týdne 0:50 Velké srdce pro Zlín: o Festivalu pod věží 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, nabízím ti v něm své modlitby, práce, utrpení i radosti.

Duch Svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to všechno přináším jako svou nepatrnou oběť zvláště na úmysly Svatého otce a našich biskupů ...

Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!

Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

ÚMYSLY NA DUBEN 2011

Všeobecný: Aby církev věrohodným hlásáním evangelia předkládala dnešním lidem důvody ve prospěch života a naděje.

Misijní: Aby misionáři hlásáním evangelia a svědectvím života přinášeli Krista všem, kdo jej ještě neznají.

Úmysl našich biskupů: Aby nezrušitelné duchovní znamení, které svátost křtu dává pokřtěnému, nás neustále posilovalo v úkolu vydávat svědectví našemu Spasiteli.

Hnutí Modlitby matek a Modlitby otců vás zvou na **II. postní rekolekci** 8.–10. dubna 2011 v Kroměříži v budově Arcibiskupského gymnázia.

Motto setkání: „Obraťte se a každý z vás ať přijme křest ve jménu Ježíše Krista na odpuštění svých hříchů, a dostanete dar Ducha Svatého.“ (Sk 3,28)

Duchovní obnovu vedou a přednášejí: Mons. Josef Hrdlička, světitel biskup olomoucký, MUDr. Jitka Krausová a P. Josef Červenka.

Veškerý program, ubytování a stravování je v areálu Arcibiskupského gymnázia v Kroměříži. Cena za ubytování: 1 noc s ložním prádlem 190 Kč, spacák 160 Kč. Stravování: snídaně 36 Kč, oběd 66 Kč, večeře 43 Kč. Může dojít k navýšení kvůli změně zákona o DPH. Režijní poplatek pro každého účastníka je 100 Kč.

Program a přihlášky na adrese: <http://www.ado.cz/clanek/postni-rekolekce-hnuti-modlitby-matek-otcu>.

Vyplněnou přihlášku pošlete **nejpozději do 25. března 2011** na e-mail: faramorkovice@seznam.cz. Informace P. Josef Červenka, tel. 731 621 105.

Ve dnech 6.–8. května 2011 se uskuteční **františkánská pouť do Montichiari** v Itálii – **ROSA MYSTICA**, která je obětována za kněze, bohoslovce, řeholnice a řeholníky. Odjezd: v pátek 6. 5. 2011 v 16 hod. z Hodonína přes Mutěnice, v 18 hod. z Brna. Příjezd: v neděli 8. 5. 2011 ráno. Cena 1 700 Kč. Nocleh cestou tam i zpět v autobuse. Sobotní program: návštěva Dómu, domek a hrob Pierriny Gilli, obchod s devocionáliemi, mezinárodní slavnostní procesí se sochami a květinami ve Fontanelle (pořádá OPUS ROSA MYSTICA), česká mše sv., křížová cesta, osobní volno. Odjezd do ČR v 18.30 hod. Přihlášky: Zdenka Hanáčková, Nová 103, 696 11 Mutěnice, tel.: 518 370 892, mobil: 724 751 856, 720 382 976. Pout' vede P. Jaroslav Stříž.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

26. BŘEZNA – 2. DUBNA 2011

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 27. 3.		PO 28. 3.		ÚT 29. 3.		ST 30. 3.		ČT 31. 3.		PÁ 1. 4.		SO 2. 4.	
Antifona	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	270	300	271	300	272	301	271	300	272	301	271	300	272	301
Antifony	338	376	1046	1165	1062	1182	1076	1198	1092	1215	1107	1232	1123	1248
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1076	1198	1093	1215	1108	1232	1124	1249
Krátké čtení a zpěv	338	377	342	381	345	385	348	389	352	393	355	397	359	400
Antifona k Zach. kantiku	338	377	342	382	345	385	349	389	352	393	356	397	359	401
Prosby	338	377	342	382	346	385	349	389	352	393	356	397	359	401
Závěrečná modlitba	339	378	343	382	346	386	349	390	353	394	356	398	360	402
Modlitba během dne:														
Hymnus	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302
Antifony	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254
Krátké čtení	339	378	343	383	346	386	350	390	353	394	356	398	360	402
Závěrečná modlitba	339	378	343	382	346	386	349	390	353	394	356	398	360	402
Nešpory:														
	SO 26. 3.													
Hymnus	268	297	268	297	268	298	269	299	268	298	269	299	268	297
Antifony	336	375	340	379	1056	1177	1071	1193	1086	1209	1102	1226	1118	1243
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1243
Kr. čtení a zpěv	336	375	341	380	344	384	347	387	351	391	354	395	357	399
Ant. ke kant. P. M.	337	375	341	380	344	384	347	388	351	392	354	396	358	399
Prosby	337	376	341	380	344	384	348	388	351	392	355	396	358	400
Záv. modlitba	339	378	339	378	343	382	346	386	349	390	353	394	356	398
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení

Neděle 27. 3. – 3. neděle postní

1. čt.: Ex 17,3–7

Ž 95(94),1–2.6–7b.7c–9

Odp.: 7c–8a (*Kéž byste dnes uposlechli jeho hlas! Nezatvrzujte svá srdce!*)

2. čt.: Řim 5,1–2.5–8

Ev.: Jan 4,5–42

Slovo na den: **Pane, dej mi tu vodu.**

Pondělí 28. 3. – ferie

1. čt.: 2 Král 5,1–15a

Ž 42(41),2.3; 43(42),3.4

Odp.: srov. 42(41),3 (*Má duše žízni po živém Bohu, kdy už ho spatřím tváří v tvář?*)

Ev.: Lk 4,24–30

Slovo na den: **Prošel středem.**

Úterý 29. 3. – ferie

1. čt.: Dan 3,25.34–43

Ž 25(24),4–5ab.6+7bc.8–9

Odp.: 6a (*Rozpomeň se, Hospodine, na své slitování.*)

Ev.: Mt 18,21–35

Slovo na den: **Deset tisíc hriven.**

Středa 30. 3. – ferie

1. čt.: Dt 4,1.5–9

Ž 147,12–13.15–16.19–20

Odp.: 12a (*Jeruzaléme, oslavuj Hospodina!*)

Ev.: Mt 5,17–19

Slovo na den: **Dokud nepomine nebe a země.**

Čtvrtek 31. 3. – ferie

1. čt.: Jer 7,23–28

Ž 95(94),1–2.6–7.8–9

Odp.: 7c–8a (*Kéž byste dnes uposlechli jeho hlas! Nezatvrzujte svá srdce!*)

Ev.: Lk 11,14–23

Slovo na den: **Ozbrojený silák.**

Pátek 1. 4. – ferie

1. čt.: Oz 14,2–10

Ž 81(80),6c–8a.8bc–9.10–11ab.14+17

Odp.: srov. 11.9a (*Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, slyš můj hlas!*)

Ev.: Mk 12,28b–34

Slovo na den: **Celým svým srdcem.**

Sobota 2. 4. – připomínka

sv. Františka z Pauly

1. čt.: Oz 6,1–6

Ž 51(50),3–4.18–19.20–21ab

Odp.: Oz 6,6 (*Chci lásku, a ne oběť.*)

Ev.: Lk 18,9–14

Slovo na den: **Na sobě si zakládali a ostatními pohrdali.**

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

NOVINKY MCM

PRVNÍ SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ

Jaroslav Studený

Pastorační pomůcka pro přípravu dětí na první svátost smíření a první svaté přijímání. Příručka s jednoduchými barevými kresbami má imprimatur Arcibiskupství olomouckého.

MCM s. r. o. • 2. vydání, v MCM 1., brož., A5, 84 strany, 69 Kč

DVANÁCT PEREL PRO JEŽÍŠE • VIGILIE ZA POČATÝ LIDSKÝ ŽIVOT

Sestavila Markéta Tomečková

Svatý otec Benedikt XVI. nás vybízí k modlitbám za ochranu lidského života od početí až do přirozené smrti. V této sbírce modliteb, ve vigilii za počatý lidský život chceme vyprošovat obrácení a Boží milosrdenství pro ty, kdo mají účast na zlech spáchaných na nenarozených dětech, ale též ochranu a bezpečí pro všechny, kdo jsou na životě ohroženi.

Jednotlivé perly (perla jednoty, perla růžencová, perla pravdy, perla pokání, perla smíru, perla odčinění, perla modlitby, perla svědectví, perla naděje, perla klanění, perla proseb, perla oběti) se lze modlit dohromady jako vigilii, nebo zvolit jen některé modlitby.

MCM s. r. o. • Brož., 117x170, 88 stran, 80 Kč

DOPRODEJ

VELIKONOCE I • VELIKONOCE II

Josef Janšta • Ilustrace Lucie Fričová

Nabízíme dva svazky z edice Večerní čtení. Knížky Velikonoce (1. i 2. díl) chtějí pomoci rodinám, aby si prožitek velikonoční radosti přenesly do společně strávených večerů.

MCM s. r. o. • Brož., A5, každý svazek 152 strany á 20 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

KRÁSNÝ ŽEBRÁK

Sestra Marie od Navštívení

Sestra Marie z Komunity Blahoslavenství vypráví o čtyřiceti náhodných setkáních, která ji něčím překvapila a oslovila, v nichž prožila nečekaně Boží přítomnost. Její svědectví ukazuje, že jsme-li vnímaví, i náhodná setkání v nás rozsvítí světlo Kristovo.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., 116 x 180 mm, 152 strany, 149 Kč

EDITA STEINOVÁ JAKO ŽENA MODLITBY

Joanne Mosleyová

Edita Steinová (1891–1942) byla svatořečena r. 1998 a jako spolupatronka Evropy patří k nejvýznamnějším světeckým postavám naší doby i dějin církve. Kniha J. Mosleyové ji představuje jako ženu, jež svou odvahu čerpala z každodenního setkávání s Bohem.

Karmelitánské nakladatelství • Váz., 129x189 mm, 175 stran, 199 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
982707-0262/2011
P. P.

TZ D + 1

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1